

Регістраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.РОЗПОСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ВІСНУ

Представники Церков заявили про посилення релігійних утисків на Донбасі

Усі Церкви, за винятком УПЦ МП, зазнають утисків та не мають можливості вільного ведення релігійної діяльності на територіях Донбасу, які контролюють бойовики. Про це заявили релігійні діячі України під час прес-конференції в Укрінформі, повідомляє Інститут релігійної свободи.

ратистами територіях Донбасу. Більше ніж 40 з 58 релігійних громад в Донецькій області, а також 19 громад в Луганській області змушені збиратися по домах або повністю припинили служіння через загрози для життя віруючих.

Керівник департаменту зовнішніх зв'язків УГКЦ в Україні Олекса Петрів повідомив про захоплення бойовиками

речник УПЦ КП Євстратій (Зоря). І додав, що очевидна різниця між територіями Донбасу, які окуповані, і територіями, які перебувають під контролем української державної влади. «На окупованій території наші храми легально діяти не можуть. Існує загроза для життя священнослужителів і віруючих. Тому частина священиків діє підпільно, таємно. А багато були змушені виїхати». На його переконання, терористи та сепаратисти, які чинять злочини проти людяності в Криму і на Донбасі, мають бути засуджені не лише Божим судом, але й земним.

«Ми рекомендуємо збирати всі факти для міжнародного кримінального процесу щодо злочинів проти людяності, який обов'язково має відбутися. Так само, як щодо злочинів нацистської Німеччини відбувся Нюрнберзький процес», — сказав архієпископ Євстратій.

На думку заступника директора департаменту у справах релігій та національностей Міністерства культури України Андрія Юраша, дуже важлива позиція щодо подій на Донбасі протестантської громади цього регіону, яка в абсолютній своїй більшості винятково патріотична та конструктивна. Євангельські віруючі відчувають перевагу у свободі віросповідання на території Української держави порівняно з релігійними утисками з боку сепаратистів та окупантів.

«Треба реагувати не лише всередині держави, а й на дипломатичному рівні. Ми плануємо звертатися до Міністерства закордонних справ, щоб воно через свої канали ставило ці питання перед міжнародною спільнотою», — додав урядовець Мінкультури.

Нагадаємо, що з березня 2014 року Церкви на сході України, їх священнослужителі та віруючі стали об'єктами цілеспрямованих переслідувань з боку проросійських сепаратистів з метою роздмухування релігійної війни, перекручуючи та підтасовуючи факти, — «глибоко аморальна, безсовісна та безвідповідальна поведінка».

«Усі Церкви на окупованій території Донбасу, окрім Московського патріархату, у тій чи іншій формі зазнають переслідувань, утисків і не мають можливості вільно сповідувати свою віру», — заявив

Максим ВАСИЛ.

«У Донецькій області ми пережили трагічну подію, коли було закатовано до смерті чотирьох молодих людей — двох дияконів церкви м. Слов'янська і двох молодих синів пастора Павенка», — розповів про злочини сепаратистів старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко.

За словами єпископа, наразі бойовики повністю заборонили проводити служіння в містах Горлівці та Докучаєвську Донецької області. У Луганській області така ж ситуація — «відбирають доми молитви, а буває, відкривають та все забирають, як-от у місті Лутугині».

Михайло Паночко підкреслив, що більше десятка служителів мусили виїхати з сім'ями у зв'язку з загрозами для їхнього життя на захоплених сепаратистами територіях Донбасу.

«ДНР» резиденції греко-католицького єпископа та монастиря. За його словами, однозначно можна сказати, що відбулося явне погіршення свободи віросповідання для десятків тисяч віруючих на окупованих територіях Донбасу. Священник також зауважив, що спроби керівництва Церкви сусідньої держави представити міждержавний конфлікт на Донбасі як релігійну ворожнечу проти Московського патріархату, тим самим безпідставно роздмухуючи релігійну війну, перекручуючи та підтасовуючи факти, — «глибоко аморальна, безсовісна та безвідповідальна поведінка».

«Усі Церкви на окупованій території Донбасу, окрім Московського патріархату, у тій чи іншій формі зазнають переслідувань, утисків і не мають можливості вільно сповідувати свою віру», — заявив

У Верховній Раді створено молитовну групу

27 листопада, коли на своє перше засідання зібралася новообрана Верховна Рада VIII скликання, відбулася перша зустріч молитовної групи у Верховній Раді.

На молитву в стінах парламенту зібралися близько десяти народних депутатів з різних фракцій, повідомляє «Релігія в Україні» з посиланням на прес-службу Українського національного молитовного співдружжя.

Основу молитовної групи становлять євангельські віруючі, обрані за списками партії «Народний фронт».

«Символічно, що сьогодні ми читали уривок з Нагірної проповіді, де йдеться про те, що миротворці — блаженні, бо синами Божими стануть. І звичайно, молилися про мир та спокій в нашій державі», — ділиться враженнями народний депутат України VIII скликання, координатор молитовної групи у Верховній Раді України Павло Унгуран.

Молитовна група у Верховній Раді України відкрита для всіх депутатів і зустрічатиметься традиційно щочетверга вранці.

Протестанти організовують у Слов'янську Національну молитву за Україну

Українська Міжцерковна Рада запрошує священнослужителів всіх євангельських Церков 13 грудня взяти участь у другій Національній молитві за Україну. Богослужіння відбудеться у Слов'янську на Донеччині за адресою: вул. Одеська, 30, церква «Добра Звістка» (старший пастор — єпископ Олексій Демидович).

Як наголошують організатори, уперше Національна молитва за Україну проведена в грудні минулого року у Києві. Цьогорічна молитва проходитиме у вигляді своєрідної естафети. Ключовим текстом Святого Письма для її проведення стане уривок з Соборного послання святого апостола Якова: «Бо дуже могутня ревна молитва праведного!» (Як. 5:16).

«Ми віримо, що багатомилосердний і всемогутній Господь Бог, Цар неба і землі, почує наші благання і моління, зверне Своє добре обличчя на наш плач і волання, спасе наш багатотраждальний народ і дарує нашому краю мир, спокій та злагоду», — говориться у зверненні представників Української Міжцерковної Ради.

РІСУ.

Правда переможе

Засоби масової інформації за останні два століття стали суб'єктом воєнних конфліктів в усьому світі. Спочатку газети, потім — радіо й телеканали, а під кінець XX століття — ще й Інтернет.

Вони не просто висвітлюють бої й перемовини. Вони на рівних правах беруть участь в цих боях. Мас-медіа і війна мовби злилися воедино. Іноді навіть складається враження, що вони живуть за рахунок одне одного і потребують одне одного. Особливо в наш новітній час.

Зірка катарського телеканалу «Аль-Джазіра» засіяла тільки після терактів 11 вересня — під час висвітлення воєнної кампанії в Афганістані й Іраку. Українське «Громадське ТБ» спалахнуло саме в контексті революції в Україні взимку 2013-2014 років. Постійні прямі ефіри, сюжети з місця подій, технічна мобільність в зоні конфлікту допомогли цьому онлайн-віснику стати популярним.

А ось ще приклад — російський телеканал LifeNews. Зародившись восени 2013-го, він перетворився на справжнього інформаційного гіганта під час анексії Криму Росією і вже тим більше під час війни на Донбасі. Його журналісти отримали переважне право супроводжувати бойовиків у всіх операціях на сході України.

І ось тут наче в повітрі виникає симетрична позиція — і успіх війни залежить від наявності відповідних медіа і способу їх роботи. Наприклад, ось такого: «Взяли дитину трьох років, маленького хлопчика в трусиках, і на дошку об'яв прибили... А потім взяли маму, прив'язали непритомну до танка і площею три кола провезли...»

Це — епохальний, знаменний і, головне, красномовний епізод антиукраїнської пропаганди на головному Першому каналі Росії в липні 2014 року. Галина Остапенко-Пишняк просто бреше, це знають і розуміють всі розсудливі люди. А головний канал країни вважає можливим і навіть необхідним транслювати цю брехню максімально голосно на весь світ. Навіщо? Тому що війна вимагає брехні!

Бойові дії гаснуть без наклепу. Процес взаємного знищення гостро потребує інформаційного супроводу, заснованого на обмані. Інформаційна маніпуляція, брехня, викривлення фактів, підтасування коментарів — усе це наче кисень для сірнику, без якого він зразу гасне.

Найстрашніші події і кровопролитні війни в історії мали у своїй основі обман. Гітлер розв'язав Другу світову війну, зберхавши, що Польща напала на Німеччину. Жаклінві геноцид в Руанді в 1994 році і знищення більше півмільйона людей за три місяці стали можливими через наклеп і підбурювання на «Радіо і телебаченні тисячі пагорбів» і в газеті «Кангура». Громадянський конфлікт в Україні і війна на Донбасі стали можливими саме через брехню в ЗМІ, яка налаштує одних людей проти інших.

Зупинити війну не можна відповідною симетричною брехнею і маніпуляціями — хай і з благородних спонукань. Зупинити ворожнечу може правда. Ми вже напилися гримучих коктейлів, де чиста вода становить лише частину напою. Аудиторія в цілому і кожен зокрема хочуть пити просту чисту воду. І вже зовсім скоро така спрага почне давати про себе знати все більше і більше. Чиста вода — це чиста правда. Вода відроджує життя. Правда відроджує мир.

Руслан КУХАРЧУК.

Є така властивість серця – стати храмом

Майже в самому центрі Первомайська, що на Луганщині, – так, саме того, за який улітку 2014 р. точилися запеклі бої, стояла гарна будівля з великими круглими банями – християнський храм. До входу вела дбайливо вимощена алея, навкруги просторо, світло, зелено.

У цьому місті жила й цей храм відвувала Валентина Резниченко. У липні вона виїхала з міста, а в серпні храм було зруйновано. Залишилися понівечені кулями бані, обгорілі стіни, порожні прорізи вікон і дверей, ущент розбита снарядами доріжка й тужлива згадка про той же такий недалекий час, коли містечко жило спокійним, мирним, усталеним життям, а в храмі звершувалися богослужіння.

Та ви знаєте, є така властивість у святинь – залишатися в серці, і є така властивість у серцець – ставати храмами. Серце Валентини Миколаївни стало храмом Святого Духа в той момент, коли в ньому поселився Ісус Христос. Доти, вихована в православній традиції, Валя жила, як усі – не грішніша й не праведніша, от тільки десь із двадцятирічного віку глибоко в душі часто відчувала німий докір: «Не так живеш». Відтоді й тривали її пошуки «правильного» життя.

Холодний осінній день 9 жовтня 1992 р. запам'ятала назавжди: саме він став переломним і скерував її пошуки від порожніх діл плоті до щирого визнання віри. Тоді відчула особливу близькість Бога, Його теплоту й ніжну турботу. Тоді переповнилась небесною радістю й зрозуміла, чого саме не вистачало в її житті – живої віри і живих стосунків із Богом.

За фахом вона зубний технік. Багато років пропрацювала в медичній установі, згодом разом із чоловіком відкрили приватний стоматологічний кабінет. Із сумом Валя згадує ті роки, коли весь свій час і зусилля вони віддавали на здобуття матеріального. Але останні роки, слава Богів, усе було збалансовано. Працюючи для своєї родини, Валя чимало часу віддавала духовній праці, благодійництву. З 2007 р. була координатором жіночого служіння в області: організовувала християнське навчання жінок, проводила молитовні

групи, евангелізаційні служіння, християнські табори.

Та в якусь мить усе змінилося. І з однією валізою Валентина опинилася в незнайомому місті, а все, що нажила за життя, довелося залишити в Первомайську.

Невдовзі чоловік повідомив, що поряд із їхнім будинком розірвалася бомба, усі шибки в квартирі повилітали, а це значить, що вціліле від бомбардування може стати легкою здобиччю для мародерів.

На запитання, що вона зараз відчуває, Валентина Миколаївна відповідає дуже просто: «Вчуся приймати обставини, які посилає Бог. Нам було добре, а тепер погано, ми жили в достатку, а тепер залишилися без нічого, але ж Бог не змінився, тому страху немає. Розумію, що найперше – це перевірка для нас, християн. Теоретично ми багато знаємо, але настав час застосувати знання на практиці. А Бог не помиляється і не запізнюється, я можу розраховувати на Його допомогу й підтримку».

Прокидаючись уранці в маленькій кімнатці церковного офісу, де їхня сім'я знайшла притулок, Валя з усмішкою промовляє: «Доброго ранку, Небесний Батьку!».

Що буде далі – вона не знає, як і всі ми, але, як писав один поет: «День пережитий – і слава Богу!». Цю темну смугу, цю зону дискомфорту потрібно пережити, а як усе складеться далі – знає лише Бог.

«Роздумуючи над проблемами свого життя, можу сказати лише одне: Господь знає про всі наші потреби. Від Нього не сховається жодна тривожна думка. Він знає, що турботи приносять страждання. Він завжди хоче допомогти і обіцяє взяти на Себе всі наші турботи. Чи може бути щось краще? Він хоче провести нас там, де ми не бачимо жодної можливості. Наш Небесний Батько звертається до нас зі словами: «Чому сумуєш, душе, чому непокоїшся? Я знаю, як допомогти тобі. Чекай допомоги від Мене. Вона прийде обов'язково. Уже сьогодні. Запевняю, що ти від широго серця, переповненого радістю, дякуватимеш за все те, що сьогодні гнітить тебе». І вже сьогодні моє серце відповідає Йому: «Дякую Тобі, мій Господи, за можливість рухатися вперед, утішаючись очікуваною допомогою. Дякую за Слово Твоє, за Твою дивовижну

обітницю: «Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, – говорить Господь, – думки спокою, а не на зло, щоб дати вам budúчість та надію» (Єр. 29:11)».

Для когось упокорення перед Богом – це останній шанс, усе інше зруйноване, усі інші зрадили. Та це, зрозуміло, крайнощі, більшість Божих дітей проходять школу виховання клас за класом, рівень за рівнем, коли Отець через різні життєві ситуації демонструє Свою вірність і турботу й у такий спосіб виховує довіру.

Переглядаючи своє життя, Валентина Миколаївна помічає ці моменти й дякує Богові за них. Ось якими життєвими ситуаціями вона поділилася.

Ще зовсім юною, у 18 років, вона народила дівчинку з синдромом Дауна. Лікарі пропонували віддати дитину, не псувати собі життя. Не покинула, виростила і тепер вдячна Богові за Людочку, яка є постійним прикладом щирості та співчуття. Позбавлена лукавства й користоловства, вона чудово відчуває людей і любить Бога.

Чи не перша свідомо молитва Валі прозвучала тоді, коли замолоду вона важко захворіла. Лікарі не могли встановити діагноз, а життя згасало. «Боже, змилуйся, мені не можна вмирати, у мене дітки: одне хворе, друге мале. Кому вони потрібні?». Господь торкнувся Своєю благодатною рукою, і недуга відступила.

Коли Валентина розпочала активне служіння в церкві, то питала Бога, що зробити для Нього. Господь відповів: «Мені нічого не потрібно від тебе. Просто будь людиною. Просто живи й радій». Так і намагається робити, щоразу переконуючись, що в простоті та щирості захована велика сила.

Бо ж іноді ми вранці молимося, просимо в Бога благословення й захисту на день, а потім живемо так, ніби ми сироти й Бог про нас зовсім не турбується.

Валин чоловік такий погодився залишити рідне місто після неодноразових обстрілів, коли воно вже було повністю заблоковане й виїхати було практично неможливо. Супроводжуваний ревіними молитвами рідних, він вирушив пішки, кілька разів скористався попутним транспортом і за добу стався безпечною місця. Господь вірний!

Надія ДОЛЯ.
sllovovchitelyu.org.

ЗВЕРНЕННЯ

Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій на підтримку благодійництва та волонтерської діяльності

Шановні співвітчизники!

Україна переживає один з найважчих моментів своєї історії. Тому зараз в нашому суспільстві як ніколи потрібні взаємна допомога, підтримка, милосердя та благодійність.

Узимку вимушені переселенці зі Сходу України та Криму, люди, які залишаються в містах і селах, зруйнованих внаслідок бойових дій, українські воїни та добровольці потребують особливої допомоги та підтримки.

Церкви і релігійні організації разом з багатьма волонтерами та за сприяння тисяч не байдужих людей вже зібрали та направили потребуючим багато гуманітарної допомоги, засобів захисту, коштів. Але на цьому не можна зупинятися – зимові холоди, зруйнована інфраструктура, відсутність нормального постачання їжі є тими викликами, впоратися з якими ми зможемо лише всі разом.

Тому, вітаючи і благословляючи милосердну, благодійну, волонтерську діяльність ми закликаємо всіх, а особливо вірних, які належать до наших Церков і релігійних організацій, до посильної участі в ній. Українські військові, жителі Сходу України, вимушені переселенці потребують нашої уваги та підтримки.

Звертаємося також до держави з проханням сприяти налагодженню більш тісної взаємодії між державними структурами та волонтерами у збиранні та розповсюдженні гуманітарної допомоги. Нікому не треба боїтися якоїсь конкуренції, адже добрі справи найперше робляться не для слави чи похвали, а для блага ближніх.

Закликаємо на всіх благодійників та на добрі справи Боже благословення!

Від імені Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій

ФІЛАРЕТ,

Патріарх Київський і всієї Руси-України, черговий головуєчий у ВРЦіПО.

Негативне мислення підвищує ризик розвитку хвороби Альцгеймера

Дослідження вчених з Королівського коледжу Лондона показало, що тривалий негативний настрій заважає думати, розмірковувати й формувати спомини.

Донедавна вчені в основному шукали біологічні фактори ризику розвитку хвороби Альцгеймера. Однак психологічні симптоми не менш важливі, і їх часто можна помітити до появи яких-небудь фізіологічних ознак захворювання, пише Psych Central.

Негативне мислення характерне для людей, які потерпають від неспокою, депресії, стресу і посттравматичного стресового розладу. Усі ці проблеми вже пов'язували з хворобою Альцгеймера. Тривалий негативний настрій виснажує

обмежені ресурси мозку і призводить до стресу. Це завдає мозковій шкоду і надовго понижує його стійкість до хвороби Альцгеймера.

Генетичні фактори також відіграють важливу роль. Відомо: ризик вищий в людей з певним геном. Але деменція розвивається не у всіх носіїв цього гена, отже, існують також інші фактори.

Ще одне дослідження за участю 1449 осіб, середній вік яких становив 71 рік, показало: ризик божевілля високий в циніків.

Зокрема, хвороба Альцгеймера розвивалася в тих, хто не вірив словам інших людей і вважав, що більшість із них діє з корисливих спонукань. У таких людей ризик деменції вищий у 2,54 раза порівняно з менш цинічними людьми.

Зрадники зраджують насамперед самих себе

У Біблії ми знайдемо різні приклади зради, які повинні були б послужити уроком для думаючих і зрілих християн, але, на жаль, частково збуваються слова Христа: «І багато хто в той час спокусяться, і видавати один одного будуть, і один одного будуть ненавидіти» (Мт. 24:10).

Каїн підступно покликав Авеля піти з ним у поле, де й убив його через заздрість, тому що Бог його жертву не вподобав, а жертву Авеля прийняв (Бут. 4). Каїн назавжди став символом зрадницького братовбивства.

Зраду, що назавжди змінила його життя, пережив Йосип від своїх братів, які продали його за 20 срібняків ізраїльтянам у рабство в Єгипет через заздрість (Бут. 37).

Зраду пережив один із суддів ізраїльського народу, герой віри Самсон, коли відкрив своє серце коханій Далілі, а вона покликана филистимських вождів, щоб вони схопили його. В обмін за зраду Даліла отримала срібло. Доля Самсона загальновідома (Суд. 16), а Даліла назавжди стала символом зрадницької, оманливої любові.

По-зрадницьки Йоав убив Авнера, ошукавши царя Давида й ошукавши

свою жертву: «Йоав відвів його в середину брами, щоб поговорити з ним таємно, та й ударив його там у живіт, і той помер» (2 Сам. 3:27).

Так само по-зрадницьки Йоав убив Амасу: назвавши його братом, поцікавившись його здоров'ям, узявши за бороду для братерського поцілунку, ударив коротким мечем, якого тримав у лівій руці, у живіт, так, що всі нутрощі випали на землю (2 Сам. 20:10).

Аммон підступно обманув сестру свого брата Авесалома, залишився з нею наодинці й «не хотів слухати її голосу. І був він сильніший від неї, і збезчестив її...» А після згвалтування «дуже зненавидів її Аммон великою ненавистю, бо ця ненависть, якою він зненавидів її, була більша від любові, якою любив її» (2 Сам. 13). Аммон назавжди став символом підступного згвалтування зведеної сестри.

По-зрадницьки Авесалом, запросивши Аммона на стриження овець і на святкову вечерю, убив свого брата руками слуг (2 Сам. 13).

Пророка Єремію зрадили його батько і брати, а згодом йому довелося безсило споглядати, як гинуть тисячі його співгромадян і руйнується улюблене місто, яке відкинуло пророче попередження про відповідальність за зраду Бога: «Бо також твої браття та дім твого батька і вони тебе зраджують, і криком кричать за тобою, не вір їм, коли й добре тобі говоритимуть!» (Єр. 12:6).

Пізнав біль зради і наш Господь Ісус Христос, коли один із Його учнів, Юда, продав Його первосвященникам за 30 срібняків (подібно до братів Йосипа) і за допомогою зрадницького поцілунку (подібно як Йоав). Юда назавжди став символом найганебнішої зради.

Ще більшого болю Ісус зазнав, коли

– о, яке безумство! – первосвященники через заздрість видали Його Іродові та Пилату з вимогою розп'ясти, а народ підбурювали просити, щоб замість Нього на свято звільнили вбивцю Варавву.

Кожна зрада має свою ціну. Визначаючи ціну зради, зрадник практично визначає ціну своєї вірності, яка насправді повинна бути безцінною. Вірність не призначена для купівлі і продажу.

Стосовно згаданих зрадників, то їх усіх об'єднує те, що ніхто з них не покався перед Богом за свою зраду. Але Господь Ісус Христос на сторінках Євангелій залишив нам приклад справжнього, щирого покаяння зрадника, одного з Його учнів – Петра. Покаяння перед Богом (а не самообичування) привело до цілковитого прощення й очищення. І саме Петро відкрив двері Євангелія в Єрусалимі, Юдеї, Самарії та поганам, тобто до краю землі.

Кожен із нас у своєму житті може зустрітись зі зрадою. Ніхто не застрахований від зради. Чим вищої думки про себе людина, чим більше самопевненості в ній, тим вища ймовірність зради. Зло ніколи не можна перемогти злом, тому що таким чином зло лише примножується. Зло можна перемогти лише добром, як би дивно це для нас нині не виглядало. Підступність ніколи

не вдасться перемогти підступністю та ненавистю. Зраду перемагає лише прощення, як би ми внутрішньо не протестували проти цього.

Йосип не помстився своїм братам за зраду, але знайшов у Бозі силу простити їм, а згодом – урятувати свою родину від голодної смерті. Даниїл не відплатив князям і урядникам за зраду, але знайшов у Бозі силу пройти через яму з левами, через що прославилось Боже Ім'я.

Християн, несправедливо звинувачених, їхні ж друзі, сусіди, родичі віддавали на жорстоку смерть за часів імператора Нерона: їх розпинали на хрестах, спалювали, кидали на поталу диких звірів під час флешмобу «хліба та видовищ». Та вони знаходили в Бозі силу простити своїм зрадникам і молитися за них.

Христос, Якого зрадили Юда, первосвященник, Петро і Якого покинули учні, не помстився жодному з них, але благав на хресті: «Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!» (Лк. 23:34).

Варто сьогодні й нам, українським християнам, просити Ісуса разом з Його учнями: «Господи! Навчи нас молитися». І молитися словами Христа на хресті: «Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!».

Тарас ДЯТЛИК.

Отож, будуючи свою віру на Божому Слові, поміркуймо сьогодні над текстом з першого вірша 24-го розділу Євангелія від Матвія: «**Вийшов Ісус і від храму пішов. І підійшли Його учні, щоб Йому показати будинки храмові. Він же промовив у відповідь їм: Чи бачите ви все оце? По правді кажу вам: Не залишиться тут навіть камінь на камені, який не зруйнується!.. Коли ж Він сидів на Оливній горі, підійшли Його учні до Нього самотньо й спитали: Скажи нам, коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку? Ісус же промовив у відповідь їм: Стережіться, щоб вас хто не звів! Бо багато хто прийде в ім'я Моє, кажучи: Я Христос. І зведуть багатьох. Ви ж про війни почувте, і про воєнні чутки, глядіть, не лякайтесь, бо статись належить тому. Але це не кінець ще. Бо повстане народ на народ, і царство на царство, і голод, мор та землетруси настануть місцями. А все це початок терпіння породільних. На муки тоді видаватимуть вас, і вбиватимуть вас, і вас будуть ненавидіти всі народи за Ім'яння Моє. І багато хто в той час спокуситься, і видавати один одного будуть, і один одного будуть ненавидіти. **Постане багато фальшивих пророків, і зведуть багатьох. І через розріст беззаконства любов багатьох охолоне. А хто витерпить аж до кінця, той буде спасений!** І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім. І тоді прийде кінець!» (Мт. 24:1-14).**

Цей текст ми не раз читали. І знаємо, що храмові споруди в учнів традиційно викликали захоплення. Це властиво кожному народові: люди мають свої Мекки і їдуть туди мільйонами. В Україні багато місць, які вважають святими. Так і учні Ісуса, як і весь Ізраїль, пишалися центральним місцем поклоніння Богові – храмом. Вони наддавали йому більшого значення, ніж Божому Слову. А так не можна робити. **Підносити храми вище Божого Слова – це помилка.** Це не я так кажу, так каже Біблія.

Син Божий бачив центр їхнього захоплення, їхніх внутрішніх сподівань. Вони в захопленні, а Ісус – ні. Тому для нас, віруючих людей, має бути важливо те, чим захоплюється Бог, що Йому важливо, що для Нього цінне. І тому ми йдемо в зібрання, щоб відрізати цінне від нецінного, тлінне від нетлінного. Це наша школа, ми прийшли сюди вчитися, а не просто відсидіти дві години на лавці.

І ось дуже важлива думка, яку Господь кладе на серце учням. Він каже дивну річ. Хотілося б, щоб вона запала кожному в душу. Коли учні цікавилися перебігом подій майбутнього, так само, як багато християн і сьогодні силкуються пізнати майбутнє, Ісус каже: «То не ваша справа – знати час та добу, що Отець поклав у волі Своїй» (Дії 7:1). А яка наша справа? «Та ви прийміть силу», – ось що нам треба, не дату, а силу. Не треба знати, коли храм буде зруйновано, треба вважати, «щоб вас хто не звів».

За наші душі, за наше мислення йшла і буде йти шалена боротьба. У Радянському Союзі цілі інститути марксизму-ленінізму, цілі кафедри втовмачували людям ідеї про світле майбутнє, вкладали в голови лживу, брехливу пропаганду, і мільйони, десятки мільйонів в це вірили. А якби хтось став збоку, коли купка людей йшла на демонстрацію з портретами вождів, і сказав: «Люди, ви зведені, вас обманули!», що би з ним було? Це робота сатани, робота диявола, який звів Єву в раю, пообіцявши те, чого не міг дати.

Тому обман завжди зводить з дороги. А Ісус сказав: «Я дорога, і правда, і життя». І щоб ніхто в цьому не сумнівався, Син Божий підтвердив Своє слово, Свою істину смертю на Голгофі.

Хто віддасть життя за ідею? Ніколи не забуду розповідь відомого радіопроповідника Ярла Пейсті про те, як один ідеаліст боровся за перемири в державі. За замах на державний устрій його посадили в тюрму і не дали цигарок. Цей революціонер так любив курити, що більше мучився через відсутність цигарок, ніж через ідею, бо недовозі за цигарки він зрікався ідеї. Хотів інших визволяти, а сам був рабом маленької цигарки.

Це зведені люди. Христос попередив Своїх учнів, щоб вони не переймалися тим, що і коли станеться, а пильнували, щоб їх хто не звів. Це повною мірою стосується мене і вас. Бо зведення дуже близько, ми навіть не уявляємо, як близько.

Тому твердо стіймо на дорозі, яка веде до мети, а не до прірви. Христос попереджав, що настане час, коли з'являться нові ідеї, нові христини, нові пророки, і всі будуть щось обіцяти. Як серед того різноманіття розібратися, де правда?

Щоб не стати зведеним

Михайло ПАНОЧКО

Старший єпископ Церкви ХВС України

23 роки тому ми отримали в подарунок незалежність, здійснивши мрію, яку пронесли через віки наші попередники. Ми отримали можливість вільно проповідувати Слово Боже. В Україні почало діяти Біблійне Товариство (УБТ), до правління якого входять глави найбільших християнських конфесій країни – і католики, і православні, і представники євангельських Церков. Попри певні відмінності нас об'єднала ідея охопити всю Україну живим Божим Словом. Ніколи раніше ми не мали такої кількості друкованих Біблій, як сьогодні. І постійно друкуються десятки й сотні нових примірників. На сьогодні УБТ надрукувало більше дев'яти мільйонів Біблій. Я вважаю це добрим знаком, тому що яка віра може бути без Слова Божого? Віра, яка будується на заявах, що так «баба казала», «дідо казав» – примітивна, невисока і не може бути твердою вірою. Без Божого Слова легко заблукати, впасти і піддатися різним течіям і впливам, яких сьогодні у світі дуже багато.

Часто люди кажуть: «Стільки вір на світі...» Питаю: «А скільки доріг на світі?». – «Багато, дуже багато». – «А ви всіма ходите?». – «Ні, тільки тими, що треба».

Так, доріг багато, і хай собі будуть, але ти, дорога душе, вибери ту дорогу, яка принесе в серце радість, на якій ти отримаєш спокій, отримаєш мир і велику благодать від Бога, і тебе не треба буде переконувати, що то дорога правди, усе твоє єство буде знати це.

Зведені люди фанатичні, а люди віруючі не мають права бути фанатиками. Тримайтесь міцно Христа, і від Нього придуть і мудрість, і сила, і розважність. Багато людей стали на дорогу спасіння, повірили в Ісуса, але ще не дійшли до кінця. Якщо ми увірували у Христа, то чекаймо атаки. Невіруючі люди не мають боротьби всередині, бо вони духовно мертві. Їм би було що поїсти, а ще й сто грамів до того і щоб газ був дешевий. Їх це влаштовує, вони не потребують перемін, це духовно мертві люди. Їм достатньо хліба і розваг, тому нині й буде так багато розважальних центрів.

Люди, які ожили, розуміють, що не хліб є найбільшою цінністю для душі. Так, він потрібен, як потрібні гроші, машина чи будинок, але це – номер три, чотири, п'ять. На першому місці – безсмертна душа. Де вона буде – ось у чому питання.

Повну відповідь на це питання дає Євангеліє: «Так Бог полюбив світ...» У категорію «світу» включені і ми з вами. Природа нашого Бога – любов! Не «ерос», фізична любов, не пристрасні плотські, а «агапе» – любов духовна, безкорислива, яка не чекає винагороди, яка не може не любити. Ісус це довів на Голгофі. І коли ми стали на цю дорогу, то проти нас буде вестися війна, це нормальне явище. З трупами ніхто не воює, а якщо ми ожили духовно в Христі, проти нас буде боротьба. Павло попередив, що це боротьба не з тілом і кров'ю, а з піднебесними духами злочи.

Адаму і Єві було добре у спільності з Богом. Але підійшов лукавий і кидася їм ідею: «Чи то правда, що вам не можна їсти з дерева?». Єва відповідає: «Ні, ми можемо їсти з кожного дерева, ми вільні люди, тільки в центрі раю є дерево добра і зла, і як тільки ми скуштуємо плід з нього, то помremo». І тут починається фокус зведення: «Знає Бог, що як тільки спробує того плоду, то станете, як боги».

Наша природа вимагає мало робити, а багато мати, тому люди і грають в карти, ходять в казино. Люди хочуть миттєво розбагатіти. І потрапляють на гачок. Найперше – ті, хто не знає Писання. Але й ті, що знають, теж можуть потрапити. «У потилиці будеш їсти хліб свій», – говорить Біблія. А тут не потрібно ніякої праці, скуштував – і вже маєш знання, просто і легко.

Я б хотів вірити в чистилище. Але в Біблії навіть купа професорів не знайде і слова про чистилище. Значить, хтось це видумав, а для чого? Щоб насадити думку, що можна жити, як хочеш, а на тому світі тебе почистять. Як це добре і легко. Чи це не зведення?

Тому ціль проповідників – тримаючись Слова, донести людям, щоб стереглися, і самому так робити. **На суді Бог не буде судити вас і мене згідно з тим, чого немає в Біблії.** Ми маємо право на небесах сказати: «Господи, нема цього написано!». Там, на небі, нам не буде поставлено жодного питання, яке б не було включено в Біблію. Ні один юрист в суді не буде спиратися на закон, який він сам видумав, бо його аргументи ніхто не прийме до уваги. Він не зможе аргументувати свою позицію твердженням, що це так тому, що він так думає.

Спасіння душі – серйозна справа, уся Біблія говорить, що Господь дбає за людей.

Він так хоче, щоб ми були Його народом, щоб ми Його пізнали. Він говорить через пророка Єремію: «Скажіть багатому, хай не хвалиться своїм багатством, скажіть сильному, хай не хвалиться силою, а мудрому скажіть, хай не хвалиться мудрістю своєю. А той, хто хвалиться, хай хвалиться тим, що знає Мене!».

Ось у чому проблема християнства! Можна роками ходити в храм – і Бога не знати. Ця трагедія сталася з євреями: обряди, жертви, борода – все є, а Бога нема.

І лише небо знає, скільки людей полягло у війні тих, хто хреститься трьома пальцями, з тими, хто хреститься двома. А якби тим людям хтось сказав, що справа не в двох чи трьох пальцях, а в пробитих руках і ногах Божого Сина. Він віддав Себе за нас, Він стівав кров'ю. На іконах це неправдиво намальовано – насправді Ісус був весь червоний від крові. Там живого місця не було. І все це за вас і за мене.

Була заплачена ціна, бо плата за гріх – смерть, іншого немає. Церква не може спасти від гріха, папа римський не може спасти від гріха, а за нас і мови немає. Ні пророк, ні чудотворець – ніхто не може спасти від гріха! Тільки Ісус Христос – Спаситель! Він заплатив за твою душу! Хвала Ісусу! За тебе заплачено, щоб ти став Божим дитям через віру в Ісуса Христа. А віра в обряди не має нічого спільного зі спасінням. І ми, живучи в XXI столітті і маючи стільки перекладів Біблії, повинні бути духовно грамотними, щоб нас ніхто не звів.

Що б ви зробили, якби в вашому місті з'явився чудотворець і зводив би вогонь з неба? Багато хто сказав би, що то чудо, але не спішіть. Не в чудах Господь. Господь – у тихому віянні вітру, Він хоче змінити не світ, а твоє і моє серце, бо там проблеми. Ісус міг запросто скинути римську владу з престолу, не тільки Пилата, а і цезаря в Римі, якби лише захотів. Але справа була не в тім, не там корінь заритий, корінь – не в Римі, не в Єрусалимі, не в Києві і не в Кремлі, корінь захований в нашому серці, так Біблія каже.

Усі згрішили. Тобто всі зведені і йдуть своєю дорогою назустріч смерті, а не життю. Але Ісус зустрічає нас на тій дорозі і каже: «Прийдіть до Мене, всі змучені і працюєте зморогні, і Я вас заспокою».

Ми живемо в чудові дні, коли лунає заклик Божий, коли Ісус кличе до Себе. Він хоче навчити нас Свого Слова, щоб ми змогли дати відсіч усяким спокусам і намаганням нас звести. Галати були добрими в вірі. Ці люди повірили в Христа, отримали хрещення Святим Духом. Здавалося, тільки живи, але не тут то було. Приходять до галатів вчителі, і лунає інша наука, дуже делікатна, і наче по Писанню.

«То добре, що ви віруючі люди, але остерегайтесься». – «Чого це не стає?». – «Обрізання не стає». – «Це як?». – «Обрізання в Старому Заповіті є?». – «Є». – «А написано: «Душа, яка не обрізана, помре».

І віруючі люди, спасенні вірою в Христа, вирішили прийти до нового костюма стару латку. Хто з вас так вчиняє? Ніхто. А галати стали пришивати. Павло печалиться: «Хто вас звів не коритися правді, вас, яким перед очима Ісус Христос перенакреслений був, як ніби між вами розп'ятий». І далі він журиться: «Я боюся за вас, чи не дармо я працював коло вас... Бігли ви добре. Хто заборонив вам користися правдою?».

Сьогодні це слово адресоване нам. Сьогодні навіть на християнських каналах можна почути всякого. Дуже прошу вас: будьте обережні. Не беріть до рота, як маленькі діти, усе, що в руки попаде. Не будьте дітьми. Усі слухайте, а свій розум майте. **Найважливіша річ – Євангеліє.** Пізнавайте Ісуса, в Якого ви увірували, зміцнюйтеся Ним,

а не традиціями. Зміцнюйтеся пізнанням Його, тоді будете чутливими до різних оман.

Тримаймося Слова Божого. Пам'ятаймо, що «сили не має в Христі Ісусі ані обрізання, ані необрізання, але віра, що чинна любов'ю». Наша позиція має бути твердою, тому що наше спасіння здобує на Голгофі – через жертву Ісуса Христа. Це в мільйони разів вище всяких жертв і традицій, обрізань і субот. І Павло заявив, що той, хто у Христі, – той створіння нове, а старе все минуло. Тепер все нове!

Віруючі люди мають процвітати, – така доктрина лунає по світі. Знаю тих, хто штовхав цю доктрину. Один процвітає, а сто засихає. А люди-простакі вірують, бо так пастор казав. Ви нас слухайте, але дивіться в Писання. Хто стає за кафедру, той несе велику відповідальність за те, чим насичує людей.

Читайте вдома Боже Слово, зміцнюйте свою віру. Не захоплюйтеся ні проповідником, ні єпископом, ні пророком, захоплюйтеся Христом, і ніколи не помилитеся. Як захопитесь нами, поки ми ще стоїмо, то це ще півбіди, а як ми впадемо, то й ви попадаєте. Біблія каже, щоб ми трималися Христа. Тебе Господь спас, а не ми, тобі Господь простив, а не ми, тебе Він помилював, а не церква, тебе Він полюбив, і Він заплатив за твою душу. Тому прослав свого Спасителя! Міцно вхопися рукою віри за Нього, і тебе ніхто не зведе.

Написано: «... і зведуть багатьох». Появився такий чудотворець в Києві – прокляття знімає, і кинулися всі до нього. Є люди, які не люблять працювати, руки в них – як оселедець, м'якенькі і біленькі, вони до плуга не візьмуться, коси в руках не тримали, навіть за перо не беруться, їм би звести простих людей і мати з них гроші. У народі це називають лохотроном. І я знаю таких лохотронщиків на духовному рівні. Вони робляться великими лідерами, обіцяють те, чого самі не мають. А простакі, яким потрібно миттєве звільнення, яким потрібно, щоб хвороба відступила, щоб дітки чемними були, тягнуться.

А ще як нав'язують, що ми всі під прокляттям, – а люди вірують. З якого це дива ми під прокляттям? Де таке написано? Написано: «Проклятий всякий, хто висить на дереві». Ісус взяв усе прокляття на Себе, а нам подарував свободу! Якщо сталася проблема, якщо ми спіткнулись або впали, треба йти не до людей, бо є Той, Хто може підняти вмиє око. Він Господь, Він Спаситель, Він знає все, хоч ти ще й слова не сказав. До Нього звертайся – і будете цілі, перед Ним сповідайтеся – і будете прощені, з Ним єдняйтеся – і вас ніхто не зведе.

Я відчуваю, що великі навали очікують віруючий народ. Будуть різні приходити і різне пропонувати. Шановні мої, тримайтесь Слова. Ісус ніде не обіцяв легкої дороги, а аферисти і лохотронщики обіцяють. Ось тільки скуштуєш – і будете, як боги. Ось так круті – і вже маєш мільйон. Ось тільки прийди в нашу церкву – і одразу розбагатієш. Обіцяють всяке процвітання, всякі речі – не вірте цьому. Чого нема написано, тому маєте право не вірити.

Чому сьогодні Росія страждає? Вони зведені. Страждають навіть віруючі люди на Донеччині. Бо не вірять тому, що кажуть люди Божі, а вірять телебаченню. Цікаво, що багато невіруючих людей вірять далеко не у все, що бачать по телевізору. Одна жінка скрізь у Львові шукала бандерівців і фашистів – і не знайшла. А Росія тремтить.

Західних областей вся Росія, всі 150 мільйонів бояться. Чому? Бо ці люди зведені. Бо їм навіювали брехню день і ніч.

Президент Росії зібрав єврейських рабінів і виголосив: «Геббельс був талановитою людиною». А ті капелюхами махають. Євреї, розумні люди – і чому вони з цим погоджуються, адже Геббельс був головним пропагандистом Гітлера, який винищував євреїв. Бо вони зведені.

Зведені люди – фанатики, вони будуть бити інших лише за те, що ті не такої віри. На ворожих бронетранспортерах на сході написано: «Смерть фашистам», «Смерть Правому сектору» і «Смерть віруючим» – так нас бояться. Відбирають і спалюють дома молитви. Бо має бути єдина віра – знаєте, яка.

Це фанатизм, це зведення. Люди правильно віри – це люди скромні, вони – як Христос, а Він казав про Себе: «Навчійся від Мене бо Я – тихий і сердцем покірний». Між людьми віруючими і зведеними існує велика різниця. Зведені вперті, хоч кіл на голові їм теши. А людина віруюча схилила голову і не буде сперечатися. Про Ісуса написано, що Він тростини надламані не доломив і гнота тліючого не догасив, Він скромно стояв перед Пилатом. Цар царів, Творець видимого і невидимого стоїть перед Своїм творінням, а воно з нього сміється. І Він тихо і спокійно це зносить.

Своїм послідовникам Божий Син сказав: «Хто хоче йти за Мною, хай зречеться самого себе...» Він не сказав, що дорога з Ним буде, як асфальт, що все буде добре, ні – спершу хай зречеться самого себе.

Мова не йде про якесь монашество, про те, щоб у лісі сховатися, не политися, не митися, не одружуватися... Не в цьому святість. Мова про те, щоб зректись себе. Це означає не коритися своїй зіпсутій природі, яка, як той вовк, якого скільки не годуй, а він все до ліса заглядає.

Чому добрі люди, як тільки опиняються при владі, міняються? Такий добрий був Іван, ще недавно корову пас, а закінчив інститут, поставили якимось начальником, побачив гроші і забув, що він з села, що він простий Іван, і вже в нього виростають пазури дракона. Він всіх продасть, тому що в нього стержня немає, він вже думає, як збагатитися, як на інших впливати, яку він партію може утворити. Це зведена дорога.

А Ісус сказав, що найперше треба зректись самого себе, далі – взяти свій хрест. Але це ще не все. Третя умова – піти за Ісусом. Дехто думає, що хрест – це доля. Але це не так, хрест – це знаряддя страсти. Тому апостол Павло і каже: «Я кожного дня вмираю, розпинаю тіло своє». Нести хрест – це поняття духовного сенсу, це значить не давати ходу своїй зіпсутій натурі, від якої нас звільнив Христос. Бо як тільки ця стара натура візьме верх над нашим духом, ми будемо людьми релігійними, будемо про Ісуса співати, але всередині ми – раби. А Господь того не хоче. Він хоче, щоб ми були щасливими. вільними, благословенними, добрими, милосердними, тихими, скромними, простими. Цього вчать нас Боже Слово і Божі благодаті.

Христос застерігав: «Пильнуйте, щоб вас хто не звів». Вам можуть дати брошуру, в якій написано, що пекла нема. Яка то добра наука – пекла нема. А Біблія каже, що пекло є, і не раз, і не два, і не десять разів. Сам Божий Син підкреслив, що одні підуть на вічне життя, а інші – туди, де плач і скрегіт зубів. То кому вірити: тому, хто з брошурами ходить, чи Ісусу?

Пильнуй, щоб тебе хто не звів. Біблія вчить, що все добре береться трудом, молитвами, Ісус показав це Сам на Собі. Невже в Бога не було іншого виходу, щоб спасти наші душі? У Того, Хто створив мільярди планет, мільйони галактик, не було іншого виходу? Не було. Бо Закон Божий гласить: «Плата за гріх – смерть». Це закон не Верховної Ради, яка нині приймає один закон, завтра – інший, а потім відмінила. У Бога такого немає. Свої принципи Він не порушує. І для того, щоб нас не покарати смертю, бо Він любить нас, небо приймає рішення, що Ісус піде визволити людство, яке зведене лукавими під громи музики, сучасної моди, реклами і прямує в пекло.

Ісус – єдині двері в небеса. Він – єдиний Спаситель. Не Мекка, не Марія, єдиний Спаситель – Ісус! Його тримаймося, за Ним ідімо, Його слухаймося – і в нашої душі запанує Царство Боже, прийдуть Його праведність, мир і радість.

На небесах нас чекає свята країна. Там не буде тероризму, не буде корупції, хвороби, там не буде зла і неправди, там все нове, і туди нас кличе Господь. Повірю Ісусу, довіримося Ісусу, і ніяка омана нас не зведе. Зміцнюймося Словом Божим, напоїймося Духом Святим! Зближуймося з Богом у молитвах! І віддаваймо славу Ісусу – нині, завтра і навіки-віків!

Ірвін БАКСТЕР

Ізраїль: БОЖІ ПРОРОЧІ ЧАСИ

Як би це дивно не звучало, але в Бога є певні часи. Пророцтво, яке пропонуємо вашій увазі, має конкретну дату. Більшість пророцтв не прив'язані до дати. А це прив'язане. Як тільки воно виконається, ми будемо знати, що до Армагедонської битви і другого пришествя Христа залишилося рівно сім років. Без правильного розуміння цього пророцтва ми не зможемо орієнтуватися в Божому часі й адекватно оцінювати те, що відбувається нині.

Більшість із нас, мабуть, ознайомлені з історією Ізраїлю. Ми добре знаємо, чому ізраїльська земля називається землею обітованою. Ми також знаємо, що Авраам — це родоначальник ізраїльської нації і що Сам Бог встановив кордони обітованої землі. І пам'ятаємо, яку важливу роль Бог відвів Храмовій горі, або горі Морія, на якій Він помістив Своє Ім'я.

З Біблії ми дізнаємося про спорудження першого храму і про його зруйнування в 576 році до Р. Х., а також про наступне 70-літнє заслання (полон) євреїв. Довідуємося і про будівництво другого храму, про його знищення в 70 році нашої ери і про друге багатовікове розсіяння євреїв. Відповідно до біблійного пророцтва, Ізраїль знову ожив. Це трапилося 14 травня 1948 року. І внаслідок шестиденної війни в 1967 році він знову заволодів Храмовою горою.

Шестиденна війна — це, як кажуть, щось зі сфери фантастики. За шість коротких днів Ізраїль розгромив усіх своїх ворогів. І ось результати цієї війни. У Єгипту Ізраїль забрав Синайський півострів, у Сирії — Голанські висоти. Під контроль Ізраїлю перейшли Західний берег ріки Йордан, біблійні землі Юдеї і Самарії і все місто Єрусалим. Усі ці території були позначені в Біблії як земля обітована. Завершенням війни було захоплення Єрусалиму і Храмової гори, над якою, згідно з 37 старозаповітними текстами, наречено Боже Ім'я. На цій горі Авраам заніс ніж над Ісаком. І саме цю гору за Божим повелінням викупив Давид. На цій горі стояли перший і другий храми, і Біблія обіцяє, що незабаром на ній височитиме і третій храм.

Побачивши ізраїльських десантників на вершині Храмової гори, араби кинулися навтьоки. У мене є товариш, який брав участь в захопленні Храмової гори. Звуть його Соломон Гершен. І ось що він мені розповів.

«Деякі коротких автоматних черг — і араби побігли. Над горою зависла мертва тиша. Солдати, які ще хвилину тому стріляли у противника, тепер стояли і плакали. Ми всі плакали, як діти. Ми стояли на святому місці, де раніше височіли храми. На місці, на якому Бог накреслив Своє Ім'я. Багато з нас зрозуміли, що це був День відкуплення. Дуже дивним було те, що плакали не лише солдати, які вірили в Бога і Біблію, але й ті, котрі виросли в кібуцах і були виховані в душі марксизму та атеїзму. Цим людям з дитинства навіювали, що Біблія — це міф, що Бога немає, проте й вони стояли і плакали. Я запитав у деяких з них: «Чому ви плачете, адже це місце для вас нічого не значить?». А вони відповіли:

«Ми не знаємо, чому плачемо, сльози самі течуть з наших очей. Ми відчуваємо щось незвичайне».

Це був дивовижний день в історії Ізраїлю. Того дня виконалася одна з Божих обітниць. Світ захоплено спостерігав за цією блискавичною перемогою. І коли по всіх куточках землі залунали слова ізраїльського командира: «Храмова гора в наших руках», навіть царям і президентам стало зрозуміло, що це справді біблійна подія величезного значення.

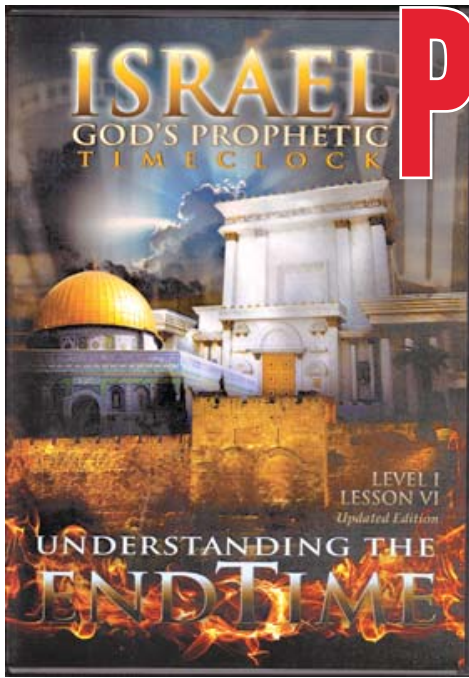
Шломо Горен на той час займав посаду головного військового рабина. Захоплення Храмової гори відбувалося в нього на очах. Бригадним генералом був Узі Наркіс. Рабин повернувся до генерала Узі і сказав: «Настав той час. Візьміть динаміт і підірвіть будівлю Купола Скелі, підірвіть мечеть аль-Акса і очистіть це святе місце від язичницьких храмів». Генерал Узі не захотів слухати рабина, але Шломо Горен не здавався. «Якщо ти це зробиш, тебе ніколи не забудуть, це момент відкуплення». На що генерал Узі відповів: «Якщо ви не перестанете, я буду вимушений заарештувати вас». Рабин Горен, схиливши голову, тихо пішов. Це була втрачена можливість. Багато хто вважає, що коли б це було зроблено, Ізраїль негайно приступив би до будівництва третього храму, і Месія прийшов би просто тоді.

Однак Ізраїль вкотре виявив непокору Богові. Замість того, щоб зруйнувати язичницькі святилища, Ізраїль передав владу на всій території Храмової гори ісламській раді. Чому? По-перше, вони боялися, що знищення мусульманських святих розсердить світову спільноту. По-друге, і це більш важлива причина, уряд Ізраїлю був світським і не хотів спровокувати релігійне відродження, яке повернуло б Ізраїль до біблійної моделі, а їх залишило без влади.

Врешті-решт, Храмову гору передали під контроль мусульман. Євреї не виконали Божого наказу — не очистили землю обітовану. Замість цього вони вирішили співіснувати зі своїми ворогами. А ось що Ізраїль мав зробити на основі Біблії. У Чис. 33:50-55 читаємо, як Бог звертається до Мойсея: «І Господь промовляв до Мойсея в моавських степах над пририхонським Йорданом, говорячи: Промовляй до Ізраїлевих синів та й скажеш до них: Коли ви перейдете Йордан до ханаанського Краю, то проженете всіх мешканців того Краю перед собою, і понижите всі їхні зображення, і всіх литих ідолів їхніх понижите, і всі їхні висоти поруйнуєте. (Купол Скелі і мечеть аль-Акса — це мусульманські висоти, які Бог ясно наказав знищити до основи). І ви заволодієте тим Краєм, і осядете в ньому, бо Я дав вам той Край на власність. І ви заволодієте тим Краєм жеребком за вашими родами: численному збільшите власність його, а малому зменшите власність його, де вийде йому жеребок, туди йому буде, за племенами ваших батьків буде володіти собі. А якщо ви не виженете мешканців того Краю від себе, то будуть ті, кого позоставите з них, колючками в ваших очах та тернями в ваших боках. І будуть вас утискати на тій землі, що на ній ви сидітимете».

Отож що сталося? Замість того, щоб виконати Боже повеління, ізраїльське керівництво побоялося людей. Через шість років вороги вирішили відібрати в Ізраїлю захоплені в ході шестиденної війни території. 1973 року, на свято Йом-Кіппур (День відкуплення), найсвятіший день Ізраїлю, котрий більшість ізраїльтян проводять в пості, арабські армії рушили на Ізраїль. Несподіваний удар приніс свій результат. Спочатку здавалося, що Ізраїль не встоїть. І Моше Даян, міністр оборони Ізраїлю, сказав прем'єр-міністру Голді Меїр: «Голдо, я боюся за долю третього храму».

Цікаво, що Йом-Кіппур перекладається як «судний день». Цього дня євреї перевіряють себе, каються, постять і просять у Бога прощення за свої гріхи. Вони вважають, що коли людина відмовиться від примирення і покаяння, то Бог вчинить над нею суд. Отож виходить, що саме на Йом-Кіппур суд Божий вилився на євреїв і їхня держава опинилася на межі знищення. Жовтнева війна, або війна судного дня стала Божим судом за те, що євреї не послуухалися Бога і передали Храмову гору палестинцям. Замість благословення вони отримали прокляття. «А якщо ви не виженете мешканців того Краю від себе, то будуть ті, кого позоставите з них, колючками в ваших очах та тернями в ваших боках. І будуть вас утискати на тій землі, що на ній ви сидітимете».

Як відомо, слово «палестинці» — це сучасна версія слова «филистимляни». Чи можна уявити, що в біблійні часи євреї спочатку перемогли філистимлян, а потім сказали їм: повертайтеся, живіть з нами і керуйте Храмовою горою. Це просто неможливо. Але саме так вчинив Ізраїль в 1967 році, чим сильно прогнів Бог. І суд Божий вилився на Ізраїль в судний день — Йом-Кіппур.

Через деякий час Ізраїль сів за стіл перемовин зі своїми арабськими сусідами, хоча Бог ясно сказав не укладати з ними ніяких угод. Та Ізраїль проігнорував Бога і вчинив так, як йому хотілося. У результаті в 1979 році в Кемп-Девіді, США, американський президент Джиммі Картер сформулював ізраїльсько-єгипетський мирний договір. Цю мирну угоду підписали президенти Ізраїлю і Єгипту. Це була перша мирна угода між Ізраїлем і арабською державою.

У результаті Ізраїль повернув Єгипту

Синайський півострів, хоча Біблія ясно вказує, що він належить до землі обітованої. На жаль, Ізраїль керувався не Божим Словом, а своїм розумом і бажаннями. Пізніше, 13 вересня 1993 року, на галявині Білого дому була підписана «Угода Осло». Ясір Арафат і Іцхак Рабин у присутності президента Клінтона потисли один одному руки. Підписання цього договору передбачало створення палестинської держави і вивід ізраїльських військ з деяких частин землі обітованої.

Чи стежив Бог за подіями того дня? Чи спостерігав Він за рукописаними Ізраїлю і Єгипту? Спостерігав, це й так!

Наступного року до «мирного паровозика» підчепили ще один вагончик — ізраїльсько-йорданський мирний договір. Підписання цієї угоди не минуло безкарно для Іцхака Рабина — 4 листопада 1995 р. його вбив ультраправий екстреміст Ігаль Амір, котрий вважав, що людина, яка роздає землю обітовану, заслуговує на смерть.

Минув час, і у 2000 році президент Білл Клінтон зробив чергову спробу зняти напругу на Близькому Сході. Коли Клінтон був ще молодим, його пастор йому сказав: якщо ти колись станеш президентом, завжди будь на боці Ізраїлю. Білл Клінтон пообіцяв, що так і зробить, але, очевидно, не до кінця зрозумів настанови пастора. І прагнув не збереження цілісності Ізраїлю, а компромісу за будь-яку ціну. Упродовж 14 днів Клінтон, прем'єр-міністр Ізраїлю Егуд Барак і президент Палестинської національної адміністрації Ясір Арафат прагнули досягнути мирної домовленості. Але як Клінтон не старався, нічого не вийшло. Коли на порядок дня внісся питання про Храмову гору, Арафат сказав: «Вибачте але це наша третя святиня, ми не можемо від неї відмовитися. Ми поклоняємося на цій горі». Егуд Барак відповів: «У вашому повному розпорядженні перебувають

РОЗУМІННЯ

перші дві святині — Мекка і Медіна, а у нас, євреїв, немає жодної святині». На що Арафат відказав: «Ми не можемо її віддати». «І мій народ ніколи не дозволить мені відмовитися від Храмової гори», — закинув Барак. Тоді президент Клінтон вніс пропозицію: «А ви поділіться, адже місця всім вистачить. Поклоняйтеся Богові разом, я впевнений, що Він цим буде задоволений». Однак Клінтон глибоко помилявся, вважаючи, що Бог буде задоволений поділом гори.

Я добре пам'ятаю день, коли до моїх рук потрапила газета з заголовком «Клінтон пропонує поділити гору». Я з самого початку розумів, що цей заголовок має пророчий характер. Тому що Біблія говорить, що після підписання остаточного мирного договору Храмова гора перейде під міжнародний контроль. В Об'явленні в 11-му розділі читаємо, що Іванові було наказано виміряти храм, але не вимірювати зовнішню подвір'я, яке буде віддане поганам. Там сказано, що погани будуть топтати святе місто два місяці, поки не почнеться Армагедонська битва.

Пропозиція про передачу Храмової гори під міжнародний контроль була висунута під час вже згаданого саміту у 2000 році. Як бачите, біблійні пророцтва виконуються просто на очах. Якщо ми цього не зрозуміємо, то пропустимо найцікавіші моменти часу, в який живемо. А живемо ми воістину в дивовижний час.

На тому саміті Егуд Барак думав не лише про долю Ізраїлю, але й про свою власну кар'єру. Він знав, що його народ змучився від безперестанних конфліктів, і подумав, що коли взамін на землю їм пообіцяють мир, то це підвищить його рейтинг і допоможе перемогти Арієля Шарона на наступних виборах. Світом пронеслася думка, що Егуд Барак врешті-решт капітулював і сказав: «Забирайте Храмову гору, ми повертаємося до кордонів 1967 року». Коли ця звістка дійшла до Арієля Шарона, він вирішив відвідати Храмову гору. Шарон заздалегідь попередив про свій намір Ясіра Арафата і мусульманську раду, давши їм просте пояснення: «Я просто хочу звершити чергове сходження на гору, яке не може викликати безпорядки».

28 вересня Арієль Шарон піднявся на Храмову гору і звідти зробив наступну заяву: «Ми ніколи не віддамо Храмової гори, вона навіки наша!». Ясір Арафат знав про провал останніх перемовин, тому вирішив, що оскільки мирні перемовини не допомогли, значить, треба переходити до конфронтації. Наступного ж дня він віддав наказ: «Починаємо другу інтифаду!». «Інтифада» означає «повстання».

Перша інтифада тривала з 1987-го по 1993 роки і закінчилася «угодою Осло». 2000 року почалася друга інтифада, під час якої загинули близько тисячі ізраїльтян і 5,5 тисячі палестинців. У цей час особливо активізувалися терористи-смертники. Було підірвано багато автобусів. Саме про це й попереджав Бог, коли говорив: «А якщо ви не виженете мешканців того Краю від себе, то будуть ті, кого позоставите з них, колючками в ваших очах та тернями в ваших боках. І будуть вас утискати на тій землі, що на ній ви сидітимете». І саме це ми спостерігаємо донині.

У 2002 році голова Держдепартаменту США Колін Павелл вирішив, що Ізраїль і Палестина самі ніколи не зможуть прийти до мирної домовленості. Тому він створив новий альянс під назвою «Близькосхідний квартал». До цього об'єднання він запросив Росію, Євросоюз, США і ООН, щоб вони консолідували зусилля щодо мирного врегулювання арабо-ізраїльського конфлікту. Колін Павелл сказав, що кuartет — це єдина дорога до миру. У грудні 2002 року ця четвірка розробила так звану «Дорожню карту», а у квітні 2003 року представила цей план Палестині та Ізраїлю. Ізраїль і Палестина відчували на собі великий тиск світової спільноти. Уявіть — весь світ дивиться вам в очі і заявляє про те, що ви повинні зробити. В особі Росії, США і ООН були представлені

всі країни світу.

Ізраїль ознайомився з планом і сказав: ми згодні. Палестинці теж заявили, що згодні. Але користі від цього було мало. Коли до влади прийшов Джордж Буш-молодший, він спробував внести свою лепту у врегулювання конфлікту. І став першим президентом, який підтримував ідею створення Палестинської держави.

Президент США ніби заявив Ізраїлю: віддайте Палестині шматок землі, котру з самого початку дав вам Всемогутній Бог. Буш-молодший був першим, хто насмілювався на таке. Навіть Білл Клінтон не виступав за створення Палестинської держави, боячись, що це не знайде підтримки в американському народі. А Буш наважився. Останні два роки свого президентства він робив чергову спробу принести мир в Ізраїль. У 2007 році він організував мирні перемовини в Аннаполісі, однак вони не принесли жодного плоду. Він зазнав невдачі. Під час своєї виборчої кампанії президент Обама сказав, що не буде, як Джордж Буш чи Білл Клінтон, дочікуватися кінця свого президентського терміну, щоб займатися питаннями Близького Сходу. Це питання надзвичайно важливе, і він, мовляв, займеться ним вже в перший рік свого президентства.

Відразу ж після свого обрання він призначив колишнього сенатора Джорджа Мітчелла спеціальним представником США на Близькому Сході. Раніше Джордж Мітчелл досяг вирішення одного з найскладніших конфліктів у світі — конфлікту в Північній Ірландії. Він зустрівся з ворогуючими сторонами, вони підписали договір і досі живуть в мирі. Президент Обама сказав, що коли Джордж Мітчелл зміг це зробити, то, можливо, він досягне результатів і на Близькому Сході. Однак і досі там немає ніяких зрушень.

Наступне питання напрошується саме собою. Чи буде там коли-небудь мир? Так, там настане тимчасовий мир, і про це сказано в Біблії. Храмова гора перейде під спільне управління євреїв і мусульман і під міжнародний контроль, котрий, найімовірніше, будуть здійснювати представники ООН. Це дозволить Ізраїлю збудувати свій третій храм. Будівництво буде блискавичним. І від нього розпочнуться завершальні сім років, які закінчатимуться Армагедонською битвою.

А тепер прослідкуймо, що відбулося з кожним ізраїльським лідером, котрий не послуухався Бога і погодився віддати частину землі обітованої. Іцхак Рабин підписав мирний договір в 1993 році, а в листопаді 1995 року його вбили.

На декілька місяців виконуючим обов'язки голови уряду став Шимон Перес. Надалі він мав стати прем'єр-міністром. Однак в останній момент зазнав невдачі. Він притримувався політики компромісів і був автором політики миру в обмін на території. Не дивно, що він програв на виборах.

Беньямін Нетаньяху обіцяв боротися за цілісність Ізраїлю. Але коли він став прем'єр-міністром, то під натиском Америки погодився віддати палестинцям 22% Західного берега ріки Йордан. І подав у відставку, а на його місце прийшов Егуд Барак. Барак хотів повернутися до кордонів 1967 року. І навіть погодився віддати Храмову гору. Через короткий час він вимушений був піти у відставку. А його посаду зайняв Арієль Шарон.

Усі вважали, що Шарон не віддасть ані сантиметра. Однак вже до 2005 року він вивів війська з Сектора Гази і наказав 9000 євреїв залишити свої домівки. Того ж року в нього стався мікроінсульт, а трохи пізніше — обширний інсульт.

Його наступник Егуд Ольмерт також старався досягнути миру. І не встиг сказати, що майже досяг, як його звинуватили в корупції.

Отож ми бачимо, що світова сцена приготовлена для останніх семи років, які завершаться Армагедонською битвою. То коли ж почнуться ці останні сім років?

Як говорить Біблія, світова спільнота й антихрист укладуть мир з Ізраїлем. Згідно з ним Храмова гора стане спільним надбанням, що дозволить євреям збудувати свій третій храм. Якщо буде підписаний якийсь мирний договір, в результаті якого

ВІРУЮ

ОСТАННЬОГО ЧАСУ

євреям не буде дозволено збудувати третій храм, це не та угода, яка служиме точкою відліку. Найімовірніше, у підписанні цієї важливої угоди між Ізраїлем і Палестиною братиме участь антихрист. Хоча на той момент ми не зможемо з упевненістю визначити, що це він.

Спробуємо розглянути саме пророцтво – пророцтво про сімдесят седмиць, записане в дев'ятому розділі Книги пророка Даниїла з 24-го по 27-й вірші. Спочатку прочитаємо 24-й вірш: «Сімдесят років-тижнів (седмиць) призначено для твого народу та для міста твоєї святині, аж поки переступ буде докінчений, і міра гріха буде повна, аж поки вина буде спокутувана, і вічна правда приведена, аж поки будуть потверджені видіння й пророк, і щоб помазати Святее Святих».

70 тижнів – це вказівка на 70 семилітніх відрізків часу. Загалом це 490 років. Іншими словами, це пророцтво описує критичні 490 років, які розпочнуться з повеління відновити Єрусалим. Нам відомо, що Єрусалим був зруйнований в 586 році до Р. Х. Це пророцтво було дане тоді, коли Даниїл перебував у Вавилонському полоні. На той час Єрусалим вже був зруйнований. Пророцтво починається з повеління відновити Єрусалим. І про це ми дізнаємось з 25-го вірша: «Та знай і розумій: від виходу наказу, щоб вернути Ізраїля й збудувати Єрусалим, аж до Владики Месії сім тижнів (седмиць) та шістьдесят і два тижні. І вернеться народ, і відбудований буде майдан і вулиця, і то буде за тяжкого часу».

Як бачимо, це пророцтво розділене на три частини. Сім тижнів, або 49 років, і 62 тижні, або 434 роки. А після цього ще станеться. Отож у цьому пророцтві є три етапи. 49 років, 434 роки і 7 років. Загалом 490 років. Пророцтво починається з повеління відновити Єрусалим. Швидше за все, мова йде про наказ перського царя Кіра, який був виданий приблизно в 538 році до Р. Х. Історія та календарі тих часів досить ненадійні. Однак важливо не те, коли цей 490-літній період почнеться, а те, коли він закінчиться. Тому що саме в кінці відбудуться деякі вкрай важливі події, про які нам всім важливо знати.

70 тижнів – це вказівка на 70 семилітніх відрізків часу. Це можна довести з повною точністю. Перший відрізок у 49 років і другий відрізок у 434 роки завершуються смертю Христа, тому що про це сказано у вірші 26: «І по тих шостидесятох і двох тижнях буде погублений Месія, хоч не буде на Ньому вини. А це місто й святиню знищить народ володаря, що прийде, а кінець його у повідді. І аж до кінця буде війна, гострі спустошення».

Це пророцтво говорить про розп'яття Христа і зруйнування Єрусалима та храму. Народ вождя прийде і зруйнує і місто, і святиню. Чи виконалося це? У 70 році нашої ери римляни зруйнували Єрусалим і дощенту зруйнували і спалили храм. І оскільки нам відомо, що Єрусалим зруйнований в 70 році нашої ери, у нас з'являється конкретна дата. Месія мав прийти до зруйнування Єрусалиму. Чи Він приходив? Так! І, як Писання і передбачало. Його вбили. А пізніше Єрусалим зруйнували римляни. Коли антихрист прийде, він очолить відроджену Священну Римську імперію, і ми повинні зрозуміти одну дуже важливу річ. По 483 роки мали статися дві події – смерть Месії і зруйнування Єрусалиму і храму. Відомо, що Єрусалим і храм були зруйновані в 70 році нашої ери, а Ісуса розп'яли в проміжку між 26-м і 38-м роками нашої ери. Точна дата нам не відома. Отож між цими двома подіями був розрив в 30 або 40 років, і вони відбулись між першими 69-ма седмицями і завершальними семи роками. Як бачите, між седмицями є розриви, у котрі відбуваються важливі події. Саме тому пророцтва поділені на окремі частини. Ми не знаємо, скільки триватиме останній розрив, який передусе настанню завершальної седмиці. Однак нам відомо, що він становить приблизно 2000 років. Трохи пізніше це стане більш зрозуміло.

А тепер спробуємо перестрибнути цей розрив і розглянемо завершальні сім років. Вірш 27: «І Він зміцнить заповіта для багатьох за один тиждень, а за півтижня припинить жертву та жертву хлібну. І на святиню прийде гідота спустошення, поки

знищення й рішучий суд кари не виллється на спустошителя».

Що це все означає? Спробуємо знайти відповіді на такі запитання: хто зміцнить чи ствердить заповіт? Що це за заповіт? Що це означає – зміцнити заповіт? Яким жертвоприношенням буде поставлений кінець? І останнє – яка подія буде названа гідотою спустошення?

Лише цей один вірш є багатого скарбицею інформації. Він відкриває, чого слід очікувати в завершальні сім років.

Отже, хто саме ствердить заповіт? Це легке питання, тому що той же, хто ствердить заповіт, так само відмінить жертвоприношення і влаштує гідоту спустошення. У Книзі пророка Даниїла 11:21-22 читаємо, що антихрист названий вождем заповіту. Тож заповіт ствердить сам антихрист. У вірші 31 сказано, що антихрист і його прибічники осквернять святиню і зупинять щоденну жертву. Після чого він встановить гідоту спустошення. Отож антихрист стверджує заповіт, антихрист зупиняє жертвоприношення і антихрист ставить гідоту спустошення. З цим ми розібралися. Тут мова йде про антихриста.

Друге питання: Що це за заповіт? У першій книзі Біблії – у Бутті 15:18 дається пояснення: «І того дня склав Господь заповіта з Авраамом, говорячи: Потомству твоєму Я дав оцю землю від річки Єгипту аж до річки великої, до річки Ефрата». І далі Він визначив межі землі обітваної. Суть Божого заповіту з Авраамом наступна: ізраїльська земля є батьківщиною ізраїльської нації. То що ж тоді буде ствердженням заповіту, з котрого розпочнеться остання седмиця?

Біблія говорить, що це буде підписання мирного договору, яким антихрист і весь світ утвердять право Ізраїлю на існування на святій землі. Це буде підтвердженням того, що Ізраїль законно перебуває на своїй батьківщині. Нині вороги Ізраїлю заявляють, що він не має права перебувати на святій землі. З того моменту, як буде стверджено заповіт, почнуться завершальні сім років, які ведуть до Армагедону і другого приходу Христа. Ось чому це пророцтво прив'язане до конкретної дати.

А про які жертвоприношення йдеться? Згідно з близькосхідною мирною угодою, євреї і мусульмани матимуть однакові права на Храмову гору, про це сказано в Об. 11:1-2: «І дано тростину мені, подібну до палиці, і сказано: Устань, і зміряй храма Божого й жертівника, і тих, хто вклоняється в ньому. А двір, що за храмом, лиши та не міряй його, бо він даний поганам, і сорок два місяці будуть топтати вони святе місто».

Іванові було доручено виміряти весь храм, за винятком зовнішнього двору, який буде відданий поганам. Це опис поділу Храмової гори. Ізраїль отримає дозвіл збудувати свій храм. Якщо Іванові було сказано виміряти храм, значить, храм безсумнівно буде. Пізніше сказано про те, що антихрист стане посеред храму. Якраз тоді євреї відновлять старозаповітний ритуал жертвоприношення. І далі, швидше за все, під впливом організації з захисту прав тварин, антихрист заборонить жертвоприношення. Щоденні жертви зупиняться. Після чого антихрист поставить гідоту, від якої прийде спустошення. Писання не раз говорить про гідоту спустошення. Ось що сказав на цю тему Сам Ісус: «Тож коли ви побачите ту гідоту спустошення, що про неї звіщав був пророк Даниїл, на місці святому, хто читає, нехай розуміє».

Тут бачимо одну дуже важливу деталь: гідота спустошення буде на святому місці. Святе місце означає храм або Храмову гору. Гідота спустошення появиться тоді, коли антихрист ввійде в храм і оголосить себе богом. Апостол Павло детально про це пише у Другому посланні до солунян 2:3-4: «Хай ніхто жадним способом вас не зведе! Бо той день не настане, аж перше прийде відступлення, і виявиться беззаконник, призначений на погибіль, що противиться та несеться над усіе, зване Богом чи святощами, так що в Божому храмі він сяде, як Бог, і за Бога себе видаватиме».

Цей день не настане до тих пір, поки не відкриється беззаконник, призначений на погибіль. Він займе місце в Божому храмі

й видаватиме себе за Бога. Де виявиться гідота спустошення? У храмі! Це конкретна подія, яка станеться за три з половиною роки до Армагедонської битви. Антихрист зійде на Храмову гору і оголосить себе богом. Як саме він це зробить, я не знаю. Що саме він скаже і в якій формі він все це подасть, не можемо сказати. Але коли це станеться, ми його впізнаємо.

Чому ця подія називається гідотою спустошення? Тому що Всемогутній Бог 37 разів в Старому Заповіті сказав, що на цій горі перебуватиме Його Ім'я. Ось чому антихристу, який, очевидно, на той час буде одержимий дияволом, необхідно буде стати саме там і заявити: я тут найголовніший.

А тепер зосередимо увагу на двох конкретних подіях, які відбудуться в останні сім років. Ці події не за горами. Це станеться в найближчому майбутньому, просто у нас на очах. І про це буде повідомлятися в новинах.

Отож останні сім років розпочнуться зі ствердження заповіту. Міжнародна спільнота погодиться, що Ізраїль має право на батьківщину. Цей договір лише підтвердить першопочатковий заповіт Бога з Авраамом, який записаний в Бут. 15:18. Таким чином, відновлення заповіту – це пророцтво, прив'язане до конкретної дати. Як тільки буде підписаний такий договір, з повною впевненістю можна буде знати, що до Армагедону і повернення Христа залишилося сім років.

Після підписання цього договору світове правління швидко збільшуватиме сферу свого впливу. На момент підписання воно ще не буде володіти повним контролем. Нині ми спостерігаємо процес глобалізації і те, як світове правління набуває все більше і більше влади. Уже сьогодні діють і Міжнародний суд, і Всесвітній банк, і Всесвітня Організація Охорони Здоров'я, і Всесвітня торгова організація. Всесвітня інтеграція йде повним ходом. А після ствердження заповіту в останні сім років вона досягне свого піку.

Як вже було сказано, Храмова гора буде чесно поділена. І євреї збудують там свій храм. Будівництво храму має бути завершено до настання другої половини останньої седмиці. Біблія ясно говорить, що посередіні семилітнього відрізка антихрист засяде в храмі. Це вказує на те, що храм буде збудований в першій половині останньої седмиці. Як тільки буде завершена побудова храму, євреї відновлять ранішні і вечірні жертвоприношення, що викличе у світової спільноти бурхливу реакцію. Найголосніше кричатимуть захисники прав тварин. Врешті-решт антихрист заборонить жертвоприношення. Мало того, він ще й осквернить святе місце. Він принесе в храм гідоту спустошення.

Я уявляю, що це буде виглядати приблизно так: «Ходять чутки, що я месія. Подумайте самі, я подарував Ізраїлю мир і безпеку. Я дав вам можливість збудувати храм. То хто я, коли не месія? До цього я не поспішав признаватися. Але оскільки я відмінюю жертвоприношення, то повинен це пояснити. Жертви більше не потрібні, тому що ваш месія тут. І це я».

Він буде стояти на Храмовій горі і проголошувати, що він – довгоочікуваний месія-христос для євреїв і для християн,

для мусульман він 12-й імам, а для буддистів – п'ятий Будда. Словом, він той спаситель і великий учитель, якого так очікують люди.

Ось тоді і відкриється справжнє лице антихриста. Його релігійний партнер лжепророк буде зводити на очах у людей вогонь з неба на землю. І заохочуватиме світ слідувати за антихристом. Союз антихриста і лжепророка буде союзом світового політичного лідера і світового духовного лідера. Цей союз буде встановлений в першій половині останньої седмиці. А рівно посередіні антихрист заявить, що він бог. Це те, що називається гідотою спустошення. Коли станеться гідота спустошення, євреї, які живуть в Юдеї повинні будуть рятуватися втечею. Саме про це попереджав Христос, коли говорив: «Тож коли ви побачите ту гідоту спустошення, що про неї звіщав був пророк Даниїл, на місці святому, хто читає, нехай розуміє, тоді ті, хто в Юдеї, нехай в гори втікають. Хто на покрівлі, нехай той не сходить узяти речі з дому свого. І хто на полі, хай назад не вертається взяти одягу свого. Горі ж вагітним і тим, хто годує грудьми, за днів тих! Моліться ж, щоб ваша втеча не сталася зимою, ані в суботу. Бо скорбота велика настане тоді, якої не було з первопочину світу аж досі й не буде. І коли б не вкоротились ті дні, не спаслася б ніяка людина; але через вибраних дні ті вкоротяться. Тоді, як хто скаже до вас: Ото, Христос тут чи Отам, не йміть віри. Бо постануть християни неправдиві, і неправдиві пророки, і будуть чинити великі ознаки та чудеса, що звели б, коли б можна, і вибраних. Оце Я наперед вам сказав. А коли скажуть вам: Ось Він у пустині не виходьте, Ось Він у криївках не вірте! Бо як блискавка та вибігає з сходу, і з'являється аж до заходу, так буде і прихід Сина Людського. Бо де труп, там зберуться орли. І зараз, по скорботі тих днів, сонце затьмиться, і місяць не дасть свого світла, і зорі попадають з неба, і сили небесні порушаться».

Лих, які стануться тоді, на землі доти не було. Це буде час жорстокого переслідування всіх, хто відмовиться схилити коліна перед антихристом, приєднатися до його нового світового порядку і визнавати його нову релігію. У той час, як антихрист і лжепророк будуть стверджувати свою владу, Бог пошле двох Своїх свідків. Вони будуть говорити від Імені Бога. Антихрист і лжепророк будуть проповідувати диявольську релігію, а ці два свідки – Божу істину. З їхньої проповіді в Ізраїлі почнеться пробудження. На основі Книги пророка Захарія 12:7: «І Господь допоможе найперше Юдиним наметам...» можна говорити, що це пробудження розпочнеться з наметів Юди.

І саме тоді, у другій половині останньої седмиці, буде введено клеймо звіря, що зробить це жорсткішим контроль антихриста в завершальні три з половиною роки. Антихрист прагнущим контролювати кожну людину на землі через печать звіря (число 666), і тим самим ті, хто приймає печать, матимуть право на участь в економіці.

Від людей вимагатиметься немислиме – поклонитися антихристу і поклястися у вірності його світовому правлінню. Біблія говорить, що кожен, хто прийме печать

звіря, буде навіки осуджений. Ми, звичайно, на таке не підемо, але однак без цієї печатки неможливо буде брати участь в економіці, не можна буде нічого ані купити, ані продати. Ось чому цей період названий великою скорботою.

Однак після цих трьох з половиною років остання седмиця підійде до кінця. Наприкінці семилітнього періоду світова спільнота – швидше за все, в особі миротворчих сил ООН, під якимось приводом оголосить Ізраїлю війну. Ми не знаємо, що саме стане цим приводом. Це може бути, наприклад, відмова Ізраїлю здати своє ядерне озброєння. Отож війська антихриста вторгнуться в Ізраїль. Про це написано в Зах. 14:2: «І зберу всі народи до Єрусалиму на бій, і буде здобуте це місто, і пограбовані будуть доми, а жінки побезчещені. І вийде пілміста в полон на вигнання, а решта народу не буде погублена з міста».

Ця війна послужить поштовхом до Армагедонської битви і другого приходу Христа. Христос прийде і знищить антихриста і лжепророка. На цьому епоха людського правління завершиться. Ісус Христос буде коронований як Цар над царями і Пан над панами.

Залишилося лише запитати, наскільки близько ми до цих подій. Багато ознак вказують на те, що остання седмиця почнеться дуже швидко. Усе людство з нетерпінням очікує миру на Близькому Сході. А Ізраїль повністю готовий до побудови храму. Усі храмові атрибути та меблі вже готові.

Особисто я уявляю наступний сценарій: відгрімліла Третя світова війна (швидше за все, вона відбудеться напередодні останньої седмиці і забере життя третини людства). Жахаючі наслідки війни вселять в людей досі небачене прагнення до миру, миру за будь-яку ціну. Більше двох мільярдів загинуть в результаті цієї війни змусять світове товариство, Ізраїль і Палестину підписати мирну угоду. У післявоєнному релігійному прагненні світ скаже: нехай Ізраїль збудує свій храм, можливо, тоді Бог змилюється над нами.

Світова спільнота і антихрист підпишуть з Ізраїлем мирний договір. Робота над укладанням цього договору ведеться просто зараз. У результаті договору Храмова гора перейде в спільне користування. А така пропозиція вже не раз висувалася. Цей договір дасть Ізраїлеві право на спорудження на Храмовій горі власного храму. Його масштабну модель з усіма деталями – жертвником, умівальною та свічником вже сьогодні можна побачити в Ізраїлі. Нас очікує остання седмиця. Сподіваюся, усі ми будемо готові до вражаючих подій вже дуже недалекого майбутнього.

Далі буде.

Притча про немилосердного боржника

«Тим-то Царство Небесне подібне одному цареві, що захотів обрахунок зробити зі своїми рабами. Коли ж він почав обраховувати, то йому привели одного, що винен був десять тисяч талантів. А що він не мав з чого віддати, наказав пан продати його і його дружину та діти, і все, що він мав, — і заплатити.

Тоді раб той упав до його ніг і вклонився йому та благав: «Потерпи мені — я віддам тобі все!». І змілосердився пан над рабом тим — і звільнив його, і простив йому борг.

А як вийшов той раб, то спіткав він одного зі своїх співтоваришів, що був винен йому сто динарів. І, схопивши його, він душив та казав: «Віддай, що ти винен!». А товариш його впав у ноги йому і благав його, кажучи: «Потерпи мені — я віддам тобі!». Та той не схотів, а пішов і всадив до в'язниці його, аж поки він боргу не поверне.

Як побачили ж товариші його те, що сталося, то засмутилися дуже і прийшли і розповіли своєму панові все, що було.

Тоді пан його кличе його та й говорить до нього: «Рабе лукавий, я простив був тобі весь той борг, бо просив ти мене. Чи й тобі не належало змілюватись над своїм співтоваришем, як і я над тобою був змілювався?».

І прогнівався пан його, і катам його видав, аж поки йому не віддасть всього боргу. Так само й Отець Мій Небесний учинить із вами, коли кожен із вас не простить своєму братові з серця свого їхніх прогріхів» (Мт. 18:23-35).

Деякі люди думають: «Кому я винен? Я нікому й нічого не винен». Але пригадаймо всіх, хто творив наше життя: батьків, учителів, вихователів, тих, хто мав на нас добрий вплив, — скільком людям у житті ми зобов'язані! У скількох людей ми в боргу! І мало цього. Ми в боргу перед усією навколишньою природою. Хто дає нам повітря, яким ми дихаємо?

Рослини. Чий тілом ми харчуємось? Тілом тварин і рослин.

Усе, що ми маємо, саме життя — усе пов'язане з довкіллям. Ми все дістали в борг. Дістали завдяки Господу — бо Сам Господь все створив, це за Його волею народили нас батьки й ми живемо на землі. З Його волі ми маємо все, що маємо. І тому коли дякуємо людям, дякуємо життю за

все те, що в нас є прекрасного та доброго, ми насправді дякуємо Богові. Бо Він — кінцева причина всього, Той, Кому ми найбільше зобов'язані!

Але людям ми можемо віддячити любов'ю у відповідь, якимись учинками. І природі, яка нас годуватиме й одягає, ми теж можемо віддати данину вдячності та вдячності. А чим може людина віддячити Богові, Який її створив? У Псалмі 49-му Господь говорить: «Я буду картати тебе не за жертви твої, — бо все передо Мною твої цілопалення, не візьму Я бичка з твого дому, ні козлів із кошар твоїх, бо належить Мені вся лісна звірина та худоба із тисячі гір» (Пс. 49:8-10).

Чим може людина віддячити Богові? Виявляється, може! Господь Ісус пояснює, що наша вдячність полягає в тому, щоб ми самі поводитися за Його заповідями. Не просто йдучи за настановою, не з примусу виконуючи наказ, а з любові до Того, Хто нас створив і дав нам усі дари життя — бо ми вже живемо в Новому Заповіті, коли людина вільно вибирає шлях Божий.

Усе своє життя ми приносимо Тобі, Господи! Воно й так Твоє, тому що Ти все створив! І ми повертаємо Тобі свою любов і вірність, а також бажання чинити за волею Твою.

Ось у чому полягає наш борг, і як мало ми його сплачуємо, як часто, на жаль, залишаємось неплатоспроможними боржниками, які не можуть сплатити за власним рахунком

Христос навчав нас молитися: «Прости нас борги наші, як і ми прощаємо боржникам нашим». Виявляється, коли ми благаємо такого прощення, коли ми хочемо примиритися з Богом, Якому заборгували, і нічим нам сплатити, ми повинні навчитися прощати один одному. Без цього немає життя, воно неможливе... І тому Господь наводить притчу, згадану на початку.

Притча проста. Про те, як цар хотів

покарати свого царедворця, який заборгував йому великі гроші, а той упав перед ним навколішки, волаючи: «Прости мені, у мене велика сім'я, почекай трохи, я дістану грошей». І цареві стало так шкода цього чоловіка, що він не тільки відтермінував платіж, а взагалі простив йому борг. Той, задоволений і щасливий, вийшов на вулицю, і раптом — назустріч їде його товариш, який колись заборгував йому набагато меншу суму — й не повернув. Він тут же підбіг до нього. Грубо вхопив за горло й каже: «Коли не віддаш сьогодні ж, накажу кинути тебе до боргової в'язниці».

Були раніше такі в'язниці. Людину, яка заборгувала, кидали туди, і вона сиділа за ґратами, доки всього не поверне. Товариш почав його благати: «Пожаліє мене, дай час — я дістану гроші». Але той і чути нічого не хотів, викликав сторожу, і його товариша кинули до боргової ями.

Цар дізнався про вчинок чоловіка, якому щойно простив таку велику суму, а той за якусь дециму кинув свого друга до в'язниці, звелів його покликати до себе й сказав: «Ось так ти вчинив зі своїм ближнім! Я тобі простив, а тобі забракло великодушності простити своєму ближньому. Коли так, нехай тебе кинуть до цієї темниці, і ти сидітимеш там, доки не віддаси останню копійку!».

Ця проста притча нагадує нам, що ми не можемо, не маємо права навіть вимовляти слова: «Господи, помилуй, прости наші гріхи», якщо самі не спроможні прощати один одному.

Ми слабкі люди. У всіх можуть бути гріхи й образи один на одного. Та що було б, якби люди не прощали взаємно. Життя обернулося б на пекло. Якщо благодать Бога приходить до нас і змиває наш гріх, подібно до того, як потужним струменем води змивається бруд, так і наше мале прощення один одного — як чиста вода, яка змиває все сміття і бруд життя.

Будьте досконалі, говорить Господь, як Отець ваш Небесний досконалий. Це означає, що як Він прощає нам, так і ми маємо вчитися прощати боржникам нашим. Іншого нема.

Олександр МЕНЬ.

Християни і Геловін

Багато людей вважають, що Геловін — просто невинне свято, яке дозволяє дітям збирати по домах цукерки. Вони не знають, що своїм корінням це свято сягає глибин окультизму.

День 31 жовтня з сивої давнини вважався «святом мертвих». Кельтські племена і їх жерці друїди відзначали цей день як віху переходу з живого стану в мертвий.

Та й сьогодні багато з тих, хто святкує Геловін, практикують різного виду ворожбу. Відьми відзначають цього дня «свято Самхайн» — перше свято ворожбитського року. Оскільки це свято мертвих, вони намагаються використати його для комунікації з померлими через ворожіння (сюди, окрім просто ворожіння, належать також кародійство, заклинання, спілкування з медіумами, тлумачення гороскопів і ліній на долонях рук, ворожба спеціальною дошкою, картами і кришталевими кулями).

Християни не можуть займатися окультизмом ворожіннями. Бог попередив: «Нехай не знайдеться між тобою такий, хто переводить свого сина чи дочку свою через огонь, хто ворожить ворожбу, хто ворожить по хмарах, і хто ворожить по птахам, і хто чарівник, і хто чорнокнижник, і хто викликає духа померлого та духа віщого, і хто питає померлих. Бо гідота для Господа кожен, хто чинить таке і через ті гідоти Господь, Бог твій, виганяє їх перед тобою» (5 М. 18:10-12).

Окультисти вірять, що Геловін — це перехідний час між життям і смертю. Мовляв, духи і привиди покидають цієї ночі могили і шукають тепла своїх колишніх осель. Боячись таких нічних відвідин, люди

наряджалися в страшні костюми, щоб відлякувати духів. Ще вони залишали їжу і солодощі біля порогів своїх будинків, щоб духи не зашкодили їхнім дітям і полям, позбавивши їх урожаю. Тому діти одягаються в страшні костюми і просять «пригостити» їх, інакше вони вчинять якусь шкоду. Іноді доми, в яких дітям нічого не подали, закидували гнилими помідорами чи сирими яйцями. Боячись такого «тріюку», люди дають дітям «treat», тобто солодощі, лиш би вони пішли, не завдавши їм шкоди.

Відлякують духів і страшною гримасою, вирізаного на порожньому гарбузі, в який для цього більшого страху вставляють запалену свічку. Сільські жителі нерідко ходять цієї ночі один до одного з таким «ліхтарем» в руках. Такий гарбуз зі свічкою називають «ліхтарем Джека».

У деяких відьомських спільнотах практикується поїдання яблука в кінці свята як звершення ритуалу родючості. У Біблії споживання «забороненого плоду» принесло гріх і смерть в життя людей. У практиці чарівників і відьом споживання яблука символічно приносить життя. Вони ловлять прив'язані на ниточку або поміщені в воду в тазиках яблука ротом.

Сьогодні зі шкіл в Америці прибрали всі ознаки і символи Різдва та Пасхи, назвавши різдвяні і пасхальні канікули відповідно «зимовою» і «весняною» перервами. І водночас у більшості шкіл святкують Геловін. А це наводить на певні роздуми.

Християнам варто замінити Геловін якою-небудь корисною альтернативою — наприклад, молодіж може пройтися районом, співаючи християнські пісні і роздаючи євангельські трактати. Однак ми в жодному разі не можемо брати участь у цьому демонському святі.

Таланти, ризик і ямокопачі: що інвестувати в Царство Боже?

Під час останнього тижня Свого служіння на землі Ісус розповів притчу про інвестиції — зокрема про те, як Його послідовникам належить розпоряджатися дарами, поки Він не прийде.

Ми знаємо цю притчу про таланти. Мова в ній йде про знатного чоловіка, котрий, перш ніж вирушити в далеку подорож, поділив частину свого багатства між трьома рабами. Одному дав п'ять талантів, другому — два, а третьому — один. Кому скільки дати — господар вирішував сам.

Раб, що одержав п'ять талантів, пустив їх в діло і заробив ще п'ять. Так само зробив другий і примножив свою частку вдвоє. А ось той, кому було дано найменше, закопав свій єдиний талант в землю. Очевидно, він хотів бути впевнений в тому, що не втратить господаревих грошей.

Реакція господаря на дії рабів виявилася передбачуваною. Ті, хто примножив свої інвестиції удвічі, отримали високу оцінку, їх наділили ще більшою відповідальністю. А чоловік, який свій єдиний маленький скарб заховав, господаря не потішив.

І чи помітили ви, що стратегія кожного раба базувалася на його сприйнятті господаря? Ті, котрі пустили свої таланти в обіг одразу, очевидно, не боялися, як зреагує господар на їх дії. Якби господар був скупим, вони діяли б обережніше. Однак перші два раби відразу задіяли досить великі суми грошей. Значить, господар не був ні скупим, ні жорстоким. Але з якихось причин третій раб сприймав його як людину грізну. З тексту видно, що він задовольнився і навіть записався тим, як вчинив з дорученим йому талантом.

Господар, котрий, звичайно ж, є прообразом Ісуса, щедро нагородив тих, хто ризикував, і надав їм ще більше відповідальності. Те, що господар — людина

не жорстока, дає нам певну свободу. І зауважте: він не забирає те, що заробили його раби, і не перерозподіляє на свій розсуд. Ось вона, істина в дії: вірність у малому веде до чогось більшого.

Пошук невдахи

Однак у цій притці не вистачає ще одного персонажа, який дав би нам можливість почуватися спокійніше. У притці Ісуса про таланти є два переможці, які пішли на ризик, і той, що програв, втративши надану йому можливість. Переможців нагородили відповідно з їх вірою, а ямокопача, через її відсутність, — покарали. Можна було б відчувати велике полегшення, якби Ісус згадав у притці ще одного персонажа — того, хто наважився на ризик, але з тріском провалився. Часто людині необхідно підстрахуватися. Хто стане ризикувати інвестиціями, знаючи, що в разі провалу господар може розсердитися? У світлі реальної можливості втратити таланти, дані господарем, і не одержати прибутку хочеться думати, що, можливо, третій раб вчинив розсудливо.

Ми постійно опиняємося в ситуації, які вимагають нашої віри. Деякі з них мають невисокий ступінь ризику. Але як щодо ситуацій, коли нам треба звершити величезний стрибок в невідомість?

Згадаймо, наприклад, Іллію. Хіба він не ризикував, кинувши виклик 850 пророкам Астарті і пророкам Ваала в духовній битві на горі Кармел (1 Цар. 18)? Що, коли б на його жертвник не спав вогонь? Миттєва смерть, як відомо, унеможлиблює всякий прибуток. І цінний раб Божий плодів не приніс би ніяких.

А як щодо Йосипа, який розповів про свої сни? Йосип стверджував, що його сім'я поклониться йому, тому що був впевнений, що ці сни послав Бог. Але якби сни не були від Бога? Йосипа продали би в рабство в Єгипет ні за що, і ніхто не витяг би його з ями.

А Естер — хто міг подумати, що вона вря-

тує свій народ від геноциду і що їй доведеться ризикувати життям, щоб це зрозуміти?

Прикладів можна знайти чимало. Що було б, якби народ по дорозі в обітовану землю увійшов в Йордан, а води перед ним не розступилися? Або якби Петро сказав: «Срібла й золота в мене нема, але що я маю, даю тобі: У ім'я Ісуса Христа Назарянина — устань та й ходи!» (Дії 3:6), і нічого не відбулося? Інвестування Божих ресурсів — часу, талантів, фінансів, духовних дарів вимагає ризику!

Суть справи

Усвідомлюючи, що жоден з цих сценаріїв «якби» не відбувся, я розумію, як нерозумно з мого боку хотіти бачити в притці про таланти персонажа, котрий нічим ризикував, але погорів. Суть в наступному: якщо ризикувати з правильним ставленням серця і в правильному дусі, то таланти, дані Богом, не пропадуть. Втраченими вони можуть здаватися в очах сторонніх спостерігачів. А в Господніх очах крок віри буде завжди високо оцінений і відповідно винагороджений.

З цієї причини в притці немає персонажу, який ризикує і все втрачає. Його там бути й не повинно. Є раби Божі, котрі знають Бога як доброго Господаря, Який бажає, щоб вони використали дані їм таланти повною мірою. А є ті, хто бачить Бога не таким. Третій, що опинився десь посередині, не існує.

Усі герої віри, згадані вище, не знали, що їх очікує наприкінці. З їх точки зору їхня віра була величезним ризиком, і вони справді думали, що можуть втратити все.

У Царстві Божому успіх чи невдача людини залежать від того, хто її оцінює. Коли оцінює Бог, невдача визначається не нульовим прибутком від інвестиції. Вона визначається кількістю віри. Якщо все зводиться до копання і заривання дарованого — наприкінці чекає невдача. Тому заради Ісуса варто ставити на кін все.

К. Т.

Уявімо, що ця історія сталася в середній віці — з Альбіном-схоластиком, більше відомим під іменем Алкуїн. Звичайно, вона могла статися в будь-який інший час і з будь-якою іншою людиною. Однак наліт давнини надає нашій історії певної чарівності.

Альбін встромив гусяче перо в чорнило і вже було приготувався писати, коли у двері його дому постукали. Він відчинив і побачив на порозі свого старого знайомого П'єра Пройдисвіта, відомого торговця всяким непотрібом.

— Мир тобі, вельмишановний Альбіне!

— Мир і тобі, — відповів Альбін. — Що привело тебе в мій дім?

— Винятково турбота про тебе! Справді, з ким іще, як не з близькими за духом людьми, ділитися добром, — повів Пройдисвіт.

— І яким добром ти хочеш поділитися зі мною цього разу?

— Чудом алхімічної думки! Дивовижне чорнило, — Пройдисвіт витяг з-під поли склянку з темною рідиною.

— А в чому ж його унікальність?

— Перш за все, воно дозволяє зекономити багато грошей. Ти не повіриш, але цього невеликого флакона тобі вистачить на кілька літ!

— Невже?

— Так-так. Це надзвичайно концентрований розчин. Його можна практично безмежно розводити. Одної краплі вистачить на цілу сторінку пергаменту. Найкращі алхіміки країни розробляли цю суміш.

— Пробач, П'єре, але важко повірити в те, що найкращі алхіміки...

— Але це ще не все! — перебив П'єр.

— Чорнило створено так, щоб не завдати найменшої шкоди навколишньому середовищу. Баланс всіх елементів — землі,

води, повітря і вогню надає йому воістину чарівної сили.

— А в чому вона проявляється?

— Деякі додають краплю чорнила у воду і поливають город. Овочі швидше ростуть.

— Але чи це безпечно?

— Що ти! Чорнило абсолютно безпечно для здоров'я, — П'єр відкоркував пляшечку і трішечки ковтнув з неї. — Ось бачиш! — усміхнувся він, показавши в усмішці сині від чорнила зуби.

— Добре, я куплю в тебе на пробу один флакон, — сказав Альбін, щоб якось позбутися настирливого гостя. — Скільки він коштує?

— Два золотих.

— Так дорого?!

— Не забувай, що розчину тобі вистачить дуже надовго. Проте якщо в тебе скрутно з грошима, я можу запропонувати тобі безпечний і цілком шляхетний спосіб заробітку. Власне, заради цього я до тебе й прийшов.

— І в чому полягає цей спосіб?

— Візьми участь в продажі чорнила.

Я навчу тебе, як це робити.

— Але я займаюся зовсім іншим!

— Це не займе багато часу. Окрім того, ти станеш фінансово незалежним, щоб ефективніше служити Богові на своєму місці.

— Чудово, але я не можу зрозуміти одного.

— Чого ж?

— Якщо ця справа така добра, а люди за природою своєю шукають кращого, то багато хто повинен бажати займатися нею.

— Це так.

— Але якщо всі будуть продавати чорнило, хто ж буде їх купувати?

— Не турбуйся! Завжди буде достатньо проста... — П'єр запнувся. Альбін, вичікуючи, дивився на нього.

— Я хочу сказати, що ринок збуту чорнила буде завжди, адже все більше людей вчаться грамоти.

— Що ж потрібно для того, щоб зайнятися цим славним ділом? — з іронією запитав Альбін.

— О, якась дешиця! Ти повинен придбати в купця Анрі набір чорнила, повідомивши, що П'єр Пройдисвіт прислав тебе. Звичайно, це вимагатиме певного фінансового вкладу... Однак не хвилюйся, затрати на чорнило дуже скоро себе окуплять. Ти побачиш, як з кожним місяцем твої прибутки зростатимуть.

— Невже? Адже для цього мені потрібно буде продавати все більше й більше чорнила.

— Ні, зовсім ні! У цьому й полягає найприємніша частина цієї акції. Ти продаєш людям не лише чорнило, а й можливість стати його продавцями.

— Тобто саме це ти зараз продаєш мені?

— П'єр збентежився, але через хвилину затаракотів:

— Тільки з дружніх почуттів, Альбіне, і тільки, щоб допомогти тобі розбагатіти.

— Така турбота, звичайно, вражає! Але в чому ж, вибач, полягає твоя власна вигода?

— Щоразу, коли люди, котрих я залучив до торгівлі, закуповують в Анрі партію товару, мені належить невелика сума.

— Тобто ця сума закладена у вартість чорнила?

— Думаю, що так.

— Отже, твій дохід залежить не тільки від того, скільки чорнила продав

ти сам, а й від того, скількох людей ти залучив до цієї торгівлі?

— Так, але зауваж: це лише для їх блага.

— Хитрий чоловік, очевидно, придумав цей спосіб заробітку.

— Але цей спосіб абсолютно чесний і узгоджується зі всіма принципами християнської віри.

— Невже?

— Так-так. Багато настоятелей монастирів займаються такою торгівлею. Окрім того, немало єпископів благословили цю працю серед своєї пастви.

— І все ж, думаю, що чоловік, який придумав це, був далеким від чесності.

— Чому ж?

— Уяви, що я організую продаж гусячих пер. Кожне перо буде коштувати мені три оболі. Я додам ще два, щоб отримати дохід.

— Це справедливо, адже так чинить будь-який торговець.

— Добре, але я додам ще п'ять оболів до вартості пера. Кожному покупцю я буду говорити, що коли він приведе в мою лавку ще кого-небудь, то одержить три оболі. Причому ці три оболі будуть діставатися йому з кожної покупкою залучених ним людей. Моя вигода, відповідно, становитиме ще два оболі. І ось запитання: що я продаю насправді?

— Пера.

— Ні, я продаю можливість обдурити іншого.

— Чому?

— Невже ти не бачиш, що справа не в товарі? Товар лише маскує обман. Я міг би продавати мильні бульбашки або повітря, що їх наповнює.

— Поясни, що ти маєш на увазі?

— Уяви, що я пропонуватиму всім

зробити вклад в якийсь клуб простаків. Розмір вкладу становитиме шість деньє, але за кожну залучену людину я буду виплачувати три деньє тому, хто її залучив. Привівши двох людей, член гільдії окупить свої витрати, а далі буде тільки заробляти. Як тобі така ідея?

— Вона виглядає чистим шахрайством!

— Але ж ти пропонуєш мені саме це. Просто до обману додається чорнило.

— І все ж ти не переконав мене.

— Наведу інший приклад. Уяви, що я знайшов лавку, де продається найдешевший сир, і розповів про цю лавку тобі.

— Я був би дуже вдячний за таку інформацію.

— Чи погодився би ти заплатити мені за неї?

— Мабуть, якщо ціна була б розумною.

— Але чи став би ти переплачувати мені при кожній покупці сиру в цій лавці за те, що я колись розповів тобі про неї?

— А тут вже ні...

— Отже, ти визнаєш, що такий підхід був би несправедливим. Однак чим він відрізняється від запропонованого тобою?

— Важко сперечатися з таким вченим, як ти, Альбіне, — сказав Пройдисвіт, трохи подумавши. — Однак мені пора.

— Йди з миром.

Альбін зачинив за Пройдисвітом двері, сів за письмовий стіл, умокнув перо у звичайне чорнило і приготувався писати. Однак не встиг він написати й рядка, як почув стукіт у двері сусіднього дому:

— Такий милій дамі напевне згодиться в господарстві чудо-чорнило! Навіщо? О, наприклад, його можна використати в косметичних цілях. Ні-ні, воно абсолютно нешкідливе...

— Чи зможе встояти перед натиском Пройдисвіта старенька Мері, адже їй вже під 90, — подумав Альбін.

Смисл життя

Хто ми, навіщо живемо, куди йдемо? Рано чи пізно кожен задається цим питанням. І не секрет, що фундамент життя дітям закладають їхні батьки.

«Що ми чули й пізнали, і що розповідали батьки наші нам, — того не сховаємо від їхніх синів, будемо розповідати про славу Господню аж до покоління останнього, і про силу Його та про чуда Його, які Він учинив! Він поставив засвідчення в Якові, а Закона поклав ув Ізраїлі, про які наказав був Він нашим батькам, завідоми про них синів їхніх, щоб знало про це покоління майбутнє, сини, що народжені будуть, — устануть і будуть розповідати своїм дітям. І покладуть на Бога надію свою, і не забудуть діл Божих, Його ж заповіді берегти. І не стануть вони, немов їхні батьки, поколінням непокірливим та бунтівним, поколінням, що серця свого не поставило міцно і що дух його Богу невідомий» (Пс. 78:3-8).

Послання про цінність і смисл нашого життя на землі має передаватися дітям від батьків. Біда в тому, що багато батьків самі не знають, хто вони, навіщо живуть і куди йдуть. І тоді діти отримують послання від вулиці, а воно наповнене жорстокістю, злом, насильством і обманом.

Сьогодні щодня можна прочитати про випадки суїциду, і 90 відсотків тих, хто позбавляє себе життя, — це підлітки. Вони так і не дізналися, навіщо живуть на цій землі. Ніхто не передав їм послання Божої любові про їх велику цінність, значущість і важливість. Біль, вина, розчарування, безнадійність подальшого існування призвели до того, що вони почали вірити, ніби смерть краща за життя. Швейцарський психіатр і психолог Карл Юнг написав: «Близько третини моїх пацієнтів страждають не від клінічних неврозів, а від відсутності смислу і цілей в житті...»

Згадаймо зі Святого Писання: «Погиє народ Мій за те, що не має знання (знання про ціль життя); тому що знання ти відкинув (волю і плани Божі на своє життя), відкину й тебе, щоб не був ти для Мене священиком. А тому, що забув ти Закон свого Бога, забуду синів твоїх й Я!» (Ос. 4:6).

Гріх зруйнував наші стосунки з Богом і правильне уявлення про самого себе. Лише Творець може дати правильну відповідь на питання, хто ми, навіщо ми живемо і куди йдемо. Лише в Христі ми здатні стати тою повноцінною особистістю, яку споконвіку запланував Бог. Пізнати себе ми можемо тільки через Бога. Гріх завжди залишає шрами на серці. А Боже послання до нас — це цілюще послання Його любові. Через

всю Біблію Бог говорить: «Я люблю тебе», «Ти дуже важливий для Мене», «Ти цінний, ти особливий».

Цар Соломон залишив нам свої роздуми про сенс життя. Звернімося до життєвого досвіду цієї наймудрішої на землі людини. Отож він написав: «Наймарніша марнота — марнота усе!». І життя насправді марне, коли в ньому немає Бога. Усе марнота — ранок, робота, вечір, газета, телевізор, сон. Якщо в цьому немає Бога, нема і сенсу. «Яка користь людині в усім її труді, який вона робить під сонцем?» (Екл. 1:3).

Часто від людини залишаються лише дві дати: день народження і день смерті. І здається, що її ніколи й не було. «Покоління відходить, й покоління приходить, а земля віковично стоїть! І сонечко сходить, і сонце заходить, і поспішає до місця свого, де сходить воно. Віє вітер на південь, і на північ вертається, крутиться, крутиться він та й іде, і на круг свій вертається вітер...» (Екл. 1:4-6).

«Всі потоки до моря плывуть, але море — воно не наповнюється: до місця, ізвідки плывуть, ті потоки вони повертаються, щоб знову плисти!» (Екл. 1:7).

«Повні труду всі речі — людина сказати всього не потрапить. Не насититься баченням око, і не наповниться слуханням вухо... Що було, воно й буде, і що робилося, буде робитись воно, — і немає нічого нового під сонцем!.. Буває таке, що про нього говорять: «Дивись, — це нове!». Та воно вже було від віків, що були перед нами! Нема згадки про перше, а також про наступне, що буде, — про них згадки не буде між тими, що будуть потому...» (Екл. 1:8-11).

Без Бога ніщо не приносить задоволення. Хто в чому одягнутий, хто що купив, яка нова модель автомобіля — усе це захоплює ненадовго і дуже швидко стає старим.

Усі ми різні, але в кожного з нас є місце в серці, призначене для Бога. Якщо там щось інше, а не Він, ми завжди будемо відчувати марноту, суєтність і порожнечу життя. І тому так багато самогубств. Тільки коли ми дозволяємо Богові увійти у своє серце, життя набуває сенсу, стає значущим, цінним, освітлюється Божою любов'ю.

«Я — дорога, і правда, і життя», — сказав Ісус Христос. Щоб зрозуміти смисл свого існування на землі, треба прийняти Христа у своє життя. «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою!» — сьогодні лунає заклик Господа до тих, хто втомився жити, хто не бачить цілі. З Ним все набуває смислу. Лише подих Його любові може оновлювати й оживлювати щодня.

«Підсумок усього почутого: Бога бійся, й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині! Бо Бог приведе кожну справу на суд, і все потаємне, — чи добре воно, чи лихе!», — так закінчує свою підсумкову книгу цар Соломон.

Приймемо ми цю істину чи підемо своїми, довгими й наповненими стражданнями лабіринтами життя? Право вибору Бог завжди залишає за нами.

Україна в геополітичному просторі: як не жити за поняттями

Життя кожної людини, незалежно від роду заняття, у духовному сенсі можна уявити в формі синусоїди, тому що періоди духовного піднесення змінюються періодами падіння — через недобрі думки, слова, вчинки, роздратування, нестримність тощо. Так званий авторитет — поняття відносне або й хибне, оскільки люди судять не завжди об'єктивно. Хіба можна схилитися, наприклад, перед «кримінальним авторитетом»?

А тепер про омріяну Європу. Там давно при владі люди, які підривають самі основи християнства. Недарма доповідачі Ради Європи плакалися через жалюгідний стан із правами людини у геїв, лесбіянок і транссексуалів в Україні, оминаючи питання поширення СНІДу збоченцями, а от за пропаганду розпусти в українських ЗМІ зауважень не робили. Нам вбивають в голову, що збочення — це норма. Дійшло до того, що 27 липня 2014 р. на одному з телеканалів, який транслюється в Україні, якась відьмоподібна мадам нахабно демонструвала на муляжів техніку анальних зносин, правда, рекомендуючи цим займатися нечасто.

Нам прямо й непрямо, але настирливо пропонують шанувати геїв. А в Біблії, мовляв, — суцільне порушення прав людини, прояви фашизму і ніякої демократії. Виглядає на те, що деякі європейці втратили здатність розрізняти, що таке добро, а що — зло. Напевне, демократія в їхньому розумінні — похідне від слова «демон».

Так, ми прагнемо європейського рівня життя, верховенства закону, освіти й науки, тісніших політичних, економічних і культурних зв'язків. Але ми не сприймаємо викривлене демократії і аморальних явищ в особистому житті. Сподіваємось, що з часом вони будуть усунені.

У медичному розумінні гомосексуал — це хвора людина, якій можна, хіба що, поспівчувати. Але за популяризацію гомосексуального способу життя на телеканалах, у пресі тощо потрібно жорстко карати.

Нерідко актори на телебаченні хизуються своєю гомосексуальністю. Це поза моїм розумінням. Я поважаю професію сантехніка чи проктолога, їхня робота дуже потрібна суспільству. Але гомосексуалізм — це гідота, як би дехто не старався подати його як норму. Попри всі намагання ЗМІ вплинути на моральні стандарти суспільства, у ньому діяли і діють моральні обмеження, і людина розуміє, коли чинить погано. Символ людства — це Мадонна з дитиною. Із сарказмом запитую, як це Леонардо да Вінчі не

додумався намалювати «гоміка» з дитиною. Мабуть, тому, що був фашистом. Це немислиме порушення прав людини з його боку!

Висновок один — ЗМІ повинні перебувати під контролем суспільства. Рекламу алкоголю та інших збочень повинна бути заборонена законом, за неї слід нести кримінальну відповідальність так само, як за торгівлю людьми.

В Україні на телеканалах широко рекламуються вживання алкоголю, хоча згідно із статтею 34 Кримінального кодексу України людина має право на отримання правдивої інформації. А значить, мала би знати, що ще в 1975 році 28-ма сесія Всесвітньої Організації Охорони Здоров'я (ВООЗ) прийняла резолюцію, визнавши алкоголь провідним наркотиком у сучасному світі, який нищить здоров'я людства. Це не продукт харчування, унаслідок вживання алкоголю швидко формується звикання, а згодом — і наркотична алкогольна залежність, яка руйнує організм і психіку людини. На сьогодні немає жодної наукової праці, яка б довела, що алкоголь не є наркотиком. Рекламу алкоголю — це різновид геноциду народу, спричинений жадобою наживи алкогольних компаній, а також різновид корупції, бо держава цьому лиху не протидіє. Геноцид, який за масштабом заподіяної шкоди можна прирівняти хіба що до Голодомору в Україні в 30-х роках минулого століття. Від алкоголю і алкоголізму в Україні гине більше людей, ніж в зоні АТО на Донбасі.

До речі, в Європі й Америці реклама алкоголю заборонена, а вживання алкоголю на очах дитини карається законом. Тому ніхто там не буде випивати в публічному місці. Тож якщо ми хочемо побудувати справедливую державу, реклама алкоголю, гомосексуалізму та інших збочень в Україні повинна бути заборонена, за неї слід нести кримінальну відповідальність.

Григорій Сковорода, глибоко віруючий мандрівний український філософ, писав: «Біблія — це джерело, а всі людські історії і імена — це бруд і каламуть». Тому жити треба не за поняттями, а з Богом. Біблія забороняє ставати рабами людей. А жити за поняттями — це і є рабство, духовне рабство, яке набагато гірше за матеріальне.

Володимир АНДРЕЙЧИН.
Доцент кафедри травматології
Івано-Франківського НМУ,
ортопед-травматолог
вищої категорії МОЗ України.

Ми навчилися

Ми навчилися ставити свічки і робити аборт; освячувати верби і розвалювати свої сім'ї; будувати церкви і жити в блуді; прикладатися до ікон і залишатися глухими до чужої біди; ходити до храмів і тиранити своїх домашніх. Чи так буде тривати довго? Історія показує, що ні. Чи є вихід? Звичайно!

Пора припиняти жити «по совісті», треба починати жити за Євангелієм, тому що виявилось, що на наше сумління покластися абсолютно неможливо.

Пора припиняти вірити «в душі» і «по-своєму», бо годувати своїх дітей в душі, отримувати зарплату в душі і бути тепло одягненим в душі чомусь ніхто не хоче.

Пора, нарешті, згадати слова Христа про те, що «не кожен, хто каже до Мене: «Господи! Господи!», увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує

волю Мого Отця, що на небі» (Мт. 7:21). Ми занадто рано зраділи «відродженню віри» і надто швидко забули, що іноді віра – гірше безвір'я і що Христа розіп'яли аж ніяк не атеїсти. Смісл віри – у внутрішньому перетворенні людини, а якщо такої мети не ставиться, то віра швидко стає ханжеством і лицемірством або просто ритуалом, покликаним переконати людину, що вона «духовна» і «віруюча».

Добрим людей у світі переважна більшість, але всі вони дуже зайняті собою. Допмагають не добрі, а небайдужі. І саме такими – небайдужими нам треба стати. Якщо нічого не зміниться в нашій вірі і в нашому житті, то занадто багато гірких біблійних пророцтв про ізраїльський народ нам доведеться зазнати на власному досвіді. Хай позбавить нас від цього Господь Бог.

Архімандрит
Йона ОДЕСЬКИЙ.

Роль Божих заповідей

Божі заповіді відіграють особливу виховну роль у житті людей, у формуванні правильних моральних стандартів. Це особливо важливо в наш час і серед нашого народу. Останній рік в українській історії ознаменований багатьма резонансними подіями, які привернули увагу всього світу до України. Майдан, Крим, Схід... З одного боку, це реакція на боговідступництво, аморальність і корумпованість політичної еліти, а з другого – це продовження системних зловживань, безмежного беззаконня, нечуваного занепаду моральності народу, що базується на духовному невігластві та відвертій безбожності.

Подібна ситуація описана в Біблії, у Книзі пророка Осії: «Бо Господь має прю із мешканцями земними, бо нема на землі ані правди, ні милости, ані богопізнання. Клянуть та неправду говорять, і вбивають та крадуть, і чинять перелюб, поставали насильниками, а кров доторкається крові... Погине народ Мій за

те, що не має знання: тому, що знання ти відкинув, відкину й тебе, щоб не був ти для Мене священиком. А тому, що забув ти Закон свого Бога, забуду синів твоїх й Я! Що більше розмножуються, то більше грішать проти Мене. Їхню славу зміню Я на ганьбу!.. І вони будуть їсти, але не наситяться, чинитимуть блуд, та не розмножаться, бо покинули дбати про Господа. Блуд і вино та сік виноградний володіють їхнім серцем» (Ос. 4:1-2, 6-7, 10-11).

Неможливо точніше описати глибоке падіння народу та його наслідки. Одне слово – криза. Уже який раз доводиться повертатися до цього слова. І нічого дивного, адже, відмовившись від безглузкого богозаперечення радянського періоду, наш народ глибоко занурився в болото псевдорелігійності, у центрі якого – людське «єго» та його нікчемна величність з безконечним і безмежним «давай, давай».

Бог, безперечно, необхідний, але Він, на жаль, багатьом потрібний, як Дід Мороз з мішком гостинців, або гіпермаркет, у якому все наперед оплачено. Різноманітні Божі дарунки поступово стали ціннішими

від Дарувальника, творіння – вищим від Творця, щира любов до Бога підмінюється формальною релігійністю...

Але криза – це не кінець, не безвихідь, а чудова можливість для нового початку. Ось який шлях виходу із кризи пропонує той же пророк Осія: «Ходіть, і верніться до Господа, бо Він пошматував – і нас вилює, ударив – і нас перев'яже! Оживить він нас до двох днів, а третього дня нас поставить, і будемо жити ми перед обличчям Його. І пізнаймо, намагаймося пізнати ми Господа! Міцно поставлений прихід Його, мов зірниця, і Він прийде до нас, немов дощ, немов дощ весняний, що напоєє землю» (Ос. 6:1-3).

А заповіді? А заповіді стануть пустою формальністю, якщо їх виконання не виходить із серця, схиленого перед Величним і Вічним Богом, захопленого Його незбагненною, безмежною любов'ю.

Дотримання ж заповідей – це відповідь на неосяжну милість, на благодатне прощення, дароване Богом через хресну смерть Ісуса Христа, це свідчення любові до Бога, що виходить із серця вдячних за усиновлення нащадків.

Тарас ПРИСТУПА.
Головний редактор часопису
«Слово вчителю».

Дорогі друзі!

Ми вдячні Богові за можливість служити вам словом, яке здатне потішити, підтримати і настановити на шлях спасіння. Ваші листи – свідчення того, що праця наша не даремна.

На жаль, разом із оголошенням про початок передплати на наступний рік ми, уперше за останні кілька років, змушені повідомити, що у зв'язку з подорожчанням послуг друкарні вартість передплати зростає.

Тому будемо вдячні всім, хто щиро прийняв до серця Господнє слово про те, що «блаженніше давати, аніж брати», за пожертви на діло Боже. Завдяки цьому люди, позбавлені можливості самостійно передплатити газету, – малозабезпечені, інваліди, пенсіонери, в'язні зможуть щомісяця отримувати духовну поживу і зростати в пізнанні Господа. Можливо, саме це і є тим добрим ділом, яке Бог приготував для вас за Словом Своім (Еф. 2:10).

Умови передплати:

**один примірник – 80 грн. за рік;
19 примірників (0,5 кг) – 500 грн. за рік;
38 примірників (1 кг) – 700 грн. за рік;
78 примірників (2 кг) – 800 грн. за рік.**

Кошти можна переказати на рахунок:

**26002000007923 у ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726**

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»)

або поштовим переказом на адресу:

**Карпюк Олег Ярославович, місія милосердя
«Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1,
Івано-Франківськ, 76002**

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»).

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

**НЕДІЛЯ – 10, 18 год.
СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)
ЧЕТВЕР – 18.30.**

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

**НЕДІЛЯ – 10, 18 год.
ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.**

ВІРУЮ
УВАГА!
Щонеділі о 8:00 та о 15:00
ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org
Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30
За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ЗАПРОШУЄМО

**на служіння в церквах християн віри євангельської:
Івано-Франківська область:**

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.)
НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 14.30 год.;
ЧЕРВОНОГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військкомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10;
НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (на румунській мові); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садгора); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ – 10, ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma,
НЕДІЛЯ – 13.30 год., ЧЕТВЕР – 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)

Субота: 18:00
(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слушайте

**ХРИСТІЯНСЬКІ
РАДІОПЕРЕДАЧІ**

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.30 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

**о 20.45 на хвилях «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»**

**ЗАПРОШУЄМО
на Богослужіння
в Івано-Франківській церкві
християн віри євангельської:**

ЩОСЕРЕДИ –
о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ –
о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА –
молодіжне
служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

**№ 11 (190)
листопад 2014 р.**
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська
місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: **76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viruyu.at.ua**

Газета віддрукована
в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не закликає поділяти погляди авторів.